

ВЕСТНИКЪТ на Реформацията

Година LXXXVII

Брой 1/2011

Слово на издателите

Един ден бащата на много богато семейство взел сина си на едно пътуване из страната със специалната цел да му покаже как живеят бедните хора. Прекарвали две денонощия във фермата на едно семейство, което минавало за много бедно семейство.

Когато се върнали вкъщи от пътешествието, бащата попитал сина си:

- Хареса ли ти пътешествието?
- О, да, беше забележително! – отговорил синът.
- Видя ли как живеят бедните хора? - попитал бащата.
- Да, видях.
- Е, кажи ми какво научи от пътешествието – казал бащата.

Синът отговорил: “Видях, че ние имаме едно куче, а те имат четири. Ние имаме басейн, който достига до средата на градината ни, те имат рекичка, която няма край. Ние имаме вносни фенери в нашата градина, а те имат звездите през нощта. Нашият двор стига до фасадата на къщата, а те имат целия хоризонт. Ние имаме малко парче земя да живеем, а те имат полета, които достигат извън погледа ни. Ние имаме слуги, които да ни служат, но те си служат един друг. Ние купуваме храната си, а тяхната расте. Ние имаме стени около нашия имот, за да ни пазят, те имат приятели, които да ги пазят.”

Бащата на момчето занемял. След това синът му добавил: “Благодаря ти, татко, че ми показва колко сме бедни!”

Усмивхате се нали? Но не е ли направило това момченце с още не деформираното си съзнание една по-правилна преценка относно стойността на нещата, които ни заобикалят? Има бедни богаташи и богати бедняци.

Потребителската индустрия постоянно бълва нови и нови артикули на пазара. Рекламната индустрия пък ни залива с порой от реклами, примамващи и убеждаващи ни да купуваме. И ние като хипнотизирани сновем из магазините с постоянното чувството, че имаме нужда от това и онова, превръщащо се понякога в някаква неутолима страст да купуваме, да купуваме... нови и нови вещи... После се чувстваме доволни и горди от придобитото.

Има някакъв дълбок символизъм в следния

пасаж от Писанието: “Човекът... Ето, той се е скрил между вещите.” (1Царе 10:22) Влезем в някоя къща – вещи, вещи, а къде е човекът? Увеличихме притежанията си, но намалихме ценностите си. Сакралното е изместено от материалното, от задоволяването на апетита. Телата ни пълнеят, а душите ни мършавят.

Няма нищо лошо в това човек да купува и задоволява потребностите си. Лошото е когато в нашата скала на ценностите материалните ценности започнат да изместват духовните – по-стойностните ценности. При това не чувстваме духовното си обедняване.

“Зная делата ти... казваш: “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаян, нещастен, сиромаш, слеп и гол...” (Откр. 3:15,17) Така сме в очите на Бога.

“Макар и да твърдим, че сме преобразени, носим със себе си вързоп на егизма, който смятаме за толкова ценен, че не желаем да се освободим от него. Имам привилегията да оставим този вързоп в нозете на Исус и вместо него да вземем Христовия характер и образ.” (СЦ, IX, 189)

Нищо от това, което вършим, не е без значение за нашето положение във вечността. Лоялността към ценностите – дори това да означава страдание – е силен катализатор за оформяне на характера. Твърдението, че сме християни, морално ни обвързва да живеем както е живял Христос. Най-грандиозното, което можем да направим за света, в който живеем, е да му покажем Христос чрез един богат откъм добродетели характер.

“Само хората, които са искрено благодарни на Бога, са богати. Така че нашето вътрешно щастие не зависи от добрите или лошите събития, които ни се случват, а от степента на нашата благодарност към Бога.” (Алберт Швайцер)

Не е ли това едно перспективно и удивително нещо? Какво би станало, ако всички благодарим за всичко, което имаме, вместо да се тревожим за това какво нямаме? Нека ценим това, което имаме, най-вече духовните ценности, които Бог желае да притежаваме. И нека сега, когато сме още в началото на една нова година, да преосмислим и препоредим ценностната си система и да дадем предимство на онези неща, които са с непреходна стойност и биха ни направили наистина богати!

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

1/2011

2 Слово на издателите

4 Бог с нас

7 3 асмисъла на човешкия живот

10 Мисли какво правиш

12 Напойте ги с жива вода

14 Джон Геди

18 Дом и семейство
Как да стане хармоничен бракът

21 Здраве
Имунната система

24 Под крилото на Исус - стих.

25 Спасената Библия

21 Джон Нютон

26 Библията за иконопочитането

29 Крила на пеперуди с “портрети” - невероятно, но факт

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: 1000 гр. София Пош. кутия 1202
e-mail: sdarm@abv.bg

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев
В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно, нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна информация.

ISBN 1312 - 1219

Бог с нас

Е. Г. Уайт

Ще Го нарекат Емануил... Бог с нас." "Просвещението с познанието на Божията слава" се вижда "в лицето на Исус Христос". Още от дните на вечността Господ Исус Христос беше едно с Отец: Той бе "образ на Бога", образ на Неговото величие и сила, "сияние на Неговата слава". Неговото идване на тази земя имаше за цел да изяви тази слава. На този потъмнял от грях свят Той дойде, за да открие светлината на Божията любов – да бъде "Бог с нас". Затова за Него бе пророкувано: "Ще Го нарекат Емануил" (Бог с нас). С идването Си да живее с нас Исус щеше да изяви Бога както пред човеците, така и пред ангелите. Той бе Божието слово – изяснение на Божията мисъл. В молитвата Си за Своите ученици

Той казва: "Изях им името Ти" – "милосърд и благ, дълготърпелив, многомилостив и истинен", "та любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях и Аз в тях".

В началото Бог се откриваше във всички дела на сътворението. Христос бе, Който разпротря небесата и положи основите на земята. Неговата ръка "окачи" световите в пространството и създаде разнообразието на полските цветя. Той изпълни земята с красота и въздуха с песен; и върху всичко, което се намира на земята, във въздуха и на небето, Той написа вестта за любовта на Отец

По-късно грехът опетни Божието съвършено дело, но все пак първоначалната красота все още личи. Дори и сега цялото създание изявява славата на Неговото превъзходство. Единствено себелюбивото човешко сърце живее

за себе си. Няма птичка, която да цепи въздуха, нито животно, което да се движи по земята и да не служи на някой друг живот. Няма лист в гората, нито стръкче трева, които да не изпълняват някаква служба. Всяко дърво, храст и лист разливат онзи жизнен елемент, без който не може да живее нито човек, нито животно. А и човекът, и животното от своя страна допринасят за живота на дървото, храста и листата. Цветята благославят света със своята миризма и красота. Слънцето пръска своята светлина, за да радва хиляди светове. Океанът, който е източник на всички наши извори, приема потоците от всяка страна, но той взема, за да ги даде отново. Мъглите, които се издигат от неговите обятия, падат обратно във вид на дъжд да напоят земята, за да прозябне и процъфти.

Но като оставим настрана всички по-малки представители на Отец, ние виждаме Бога в Исус. Като се вгледаме в Него, ние установяваме, че славата на нашия Отец е в Неговата щедрост...

Сатана накара човеците да се усъмнят в Божието слово и да из-

губят доверие в Неговата доброта. Накара ги да гледат на Него като на строг и непрощаващ тиран. По този начин той успя да привлече човеците към себе си, въвлече ги в бунт против Бога и над света настъпи нощ на окаянство.

Светът се помрачи поради не-

правилно разбиране на Бога. И за да се вдигнат мрачните сенки, за да се върне светът обратно към Бога, измамническата сила на Сатана трябваше да се сломи. Това не можеш да постигнеш със сила. Насилството е противно на принципите на Божието управление.

Бог желае само служба от любов, а на любовта не се заповядва, тя не се печели със сила и авторитет. Само любовта поражда любов. Да познаеш Бога, значи да Го обичаш. За да се разбере истината, Неговият характер трябваше да се съпостави с този на Сатана, но това бе възможно да извърши само едно същество във вселената - Божият Син. Той познаваше височината и дълбочината на Божията любов и бе в състояние да я изяви.

Толкова голяма бе Божията любов, че отдаде Своя единороден Син, "за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16). Тази жертва от страна на Исус бе доброволна. Той остави небесната слава и дойде на нашата грешна земя, за да донесе светлина на живеещите в тъмнина и живот на загиващите.

Ако Той се появеше облечен в славата, която имаше, ние не бихме били в състояние да понесем светлината на Неговото присъствие. Но за да можем да Го гледаме и да не загинем, Неговата слава бе прикрита. Божественият Му образ бе прикрит под човешки

образ, невидимата Му слава – във видим човешки образ.

Христос дойде да живее между хората и да ги запознае със своя божествен характер и живот. Щом като Исус дойде да живее между нас, ние знаем, че Бог е запознат с нашите изпитания и съчувства на нашите скърби. Всеки може да знае, че нашият Създател е приятел на грешниците, защото във всяко учение за благодат, във всяко обещание за радост, във всяко дело на любов, във всяка божествена постъпка в земния живот на Исус виждаме "Бог с нас".

Сатана представя Божия закон на любовта като закон на себелюбие. Той заявява, че на нас е невъзможно да опазим Неговите заповеди. Грехопадението на нашите първи родители, заедно с всичкото окаяние, което дойде впоследствие на света, той приписва на Създателя, убеждавайки хората да гледат на Бога като на автор на греха, страданията и смъртта. Задачата на Исус бе да разкрие тази измама. Като човек Той трябваше да даде пример на послушание. По тази причина Той взе на Себе Си нашето естество и мина през нашите опитности. Трябваше да "се оприличи във всичко на братята Си" (Евр. 2:17). Като обхождаше и вършеше добро, изцелявайки всички засегнати от Сатана, Той изявяваше на човешките характера на Божия закон и естеството на Своята служба. Неговият живот е свидетелство, че е възможно да се покоряваме на Божия закон.

Чрез човешкото Си естество Христос идваше в допир с хората, а чрез божественото Той се

свързваше с Божия престол. Като човешки Син То ни даде пример на послушание, а като Божи Син ни дава сила за послушание.

Като се сниши, вземайки на Себе Си човешки образ, Христос изяви един характер, противоположен на този на Сатана. Той бе третиран така, както ние заслужавахме, за да бъдем третирани ние така, както Той заслужава. Той бе осъден за нашите грехове, в които нямаше никакъв дял, за да се оправдаем ние чрез Неговата праведност, в която ние нямаме никакъв дял. Той понесе нашата смърт, за да получим ние Неговия живот. "С Неговите рани ние се изцелихме."

Чрез Христовото изкупително дело се оправдава Божието съвършено управление на вселената. Всемогъщият се изявява като Бог на любовта. Обвиненията на Сатана се опровергаха и характерът му бе разобличен. Бунт никога не ще може да се появи вече. Грех никога не ще влезе във вселената. Всички са осигурени за вечни времена срещу вероотстъпление. Чрез саможертвата на Христос от любов жителите на земята и небето се свързват със своя Създател с връзките на един неразривен съюз.

Нашият малък свят, представляващ поради греха единственото черно петно в Неговото славно създание, ще бъде издигнат над всички други светове във вселената. Тук, където Божият Син се облече в човешки образ, където Царят на славата живя, страда и умря, тук, когато Той направи всичко ново, Божията скиния ще бъде с хората, и "Той ще живее с тях и те ще бъдат Негов народ и сам Бог ще бъде с тях техен Бог". И през безкрайни векове, когато светиите ще ходят в светлината на Господа, те ще Го хвалят за неизказания Му ДАР – ЕМАНУИЛ, БОГ С НАС.

За смисъла на човешкия живот

В ранната си младост си задавах въпроса: В кое е смисълът на моето съществуване?

Защо съм тук, на тази земя? Защо и кому изобщо е нужен моят живот? И какво ще се измени, ако мен ме няма? Опитвах се да изучавам науки, опитах се да намеря отговор във философията, проведох допитване. Но нито един отговор на този най-главен въпрос, въпроса: Защо ни е даден животът? – не ме удовлетворяваше. Отговорите често бяха безсмислени, от типа: "Животът е нужен за това, за да се живее! О." Или: "Животът е даден заради децата! В това е най-висшият смисъл!!!" Или: "Животът е даден за удоволствия!!!" Буда учил, че смисълът на живота е в това да се научим да избягваме страданията. Ще се съгласите, че ако отхвърлим емоциите и разсъдим, ще видим, че според елементарната логика в такива мнения "смисълът" отсъства съвършено. Е, добре, живеем заради децата и т. н. Или, според Нитче, животът, това е просто химически реакции в биологическа маса. Прекъснем ли връзката на живота в дадена точка, получава се, че напускайки живота ние избягваме бъдещите поколения от самата възможност да живеят. Т. е. убивайки себе си, вършим добро на човечеството. По-горе посочените примери за определяне на смисъла показват

не "смисъла на живота", а "безсмислието на живота". Но... Но нещо не си сходя. Жизненият опит говори друго. Нещо тук не е на ред. Наистина да се живее – това се иска, и умират страшно повече хора, готови да дадат всичко за още една минута живот. Философите, опитващи се да определят смисъла на битието, не дадоха на човечеството разумен отговор. Волтер, безбожник и герой през живота, страшно се уплашил пред смъртта и повикал свещеник. Нитче, усмиващият Библията, със своята теория за свръхчовека считал себе си за свръхчовек, способен да промени света, и ... през остатъка на живота си постъпил за единадесет години в болница за умопобъркани.

Да посочи пътя, да покаже истинския висш смисъл на живота може само това, което се нарича "религия". Религията – това е възгледи или представи, основани на мистика; т. е. на това, което е загадъчно, тайнствено, не очевидно, необяснимо. Цялото човечество е разделено на две части, изповядващи две религии. У едните има вяра в това, че няма Бог и всичко във Вселената е мистически произлязло от само себе си, закони на физиката, взривни и еволюционни теории за случайната поява на Вселената и човека. Те отхвърлят напълно или омаловажават ролята на Бог – Твореца. Изповядват еволюцията.

Еволюция – това е религия, съвършено необоснована научно, основана на фантазиите. Нейните теории са сложни и объркани и мнозина от тях сами не могат да разберат измислените от тях концепции, които изменят по всяка време. "О, доказателство! А-х... няма.... У! А, ето, уж вече точно доказателство!.. Ох, м-м... Жалко, не съвпада..." И така по всяко време. По отношение на Бога те не го признават и хулят името Му, когато се случи беда; крещат: "Е, къде е Бог?" В това време болшинството от тях считат себе си за производни, роби на някакъв мистичен случай. У тях възникват безконечни несъответствия и проблеми в тяхната теория за възникването на Вселената, много предположения и те не се гнусят от измамите, тъй като за тях моралът – това е условност. Най-заветната мечта за много от тях е да намерят на изток своето геологично дърво на някаква маймуна. И тогава биха могли да кажат: "Няма Бог! Няма смисъл!" и смело не се ограничават в похотите. Те считат себе си за свободни. Само че не помня в беседите за свобода да се е обсъждало свобода да се върши добро. Наистина, много от тях са добри, справедливи и порядъчни. Толкова близо до Бога. Жалко, независимо от това, те са обречени на гибел. Окончателна, ако не искат да разберат истината и единствения смисъл на живота и не направят съответни-

те изводи, които да ги заведат в пътя на живота, при Бога. Когато безбожници започват разговор за свободата, разбира се преди всичко свобода да измамват (едно от техните правила е: "Не измамиш ли, не можеш да преживееш"), свобода да пиеш, да пушиш, да употребяваш наркотици, да блудстваш и тем подобни. (По същество свобода да сложиш главата си на релсите пред приближаващия се влак). Сега за мен това е повече от странно, но понастоящем хората се ползват от тази "свобода"! След това горко плаче правдата, животът, здравето, децата. И резултатът от тези "свободи" е войни, заговори, кръвопролития и страдания. Повтарям – не всички са такива; сред тях има много добри и състрадателни хора.

Преди четири години аз се покаях и напуснах тези "свободи", като отидох при истинската свобода, свободата на духа, която е възможна само в единение с Бога. За всичките пари на света не искам да се върна към това лишено от дълбок смисъл съществуване, в тази "свобода", всъщност робуване на плътта и навиците!!!!

Първите, безбожниците, се намират в затвора на собствения си разум, абсолютно неспособни да разберат какво означава "духом да общуваш с Бога". За първите това е безумие. Защото те просто нямат дух. Техният дух просто е мъртъв. За вторите – това е реалност, изпълваща и даваща напълно ясен смисъл на техния живот. (Именно поради това не съществуват преминавания на здравомислещи, т. е. нормални, не душевно болни хора от познаващите Бога към не знаещите.) Безбожниците ценят себе си много високо, гордеят се със себе си. Много от тях даже се прикриват зад измислени или изобретени от тях специално, нагодени към самите тях деноминации, използвайки дори името на Бога, а някои дори считат себе си святи. Но фалшът лесно се разпознава, наблюдавайки живо-

та им. Те се сливат в едно с непознаващите Бога. Смисълът на живота на тази класа от обществото – някакво условно понятие, смисълът те подменят с цели. Логичен и неоспорим смисъл на битието те не посочват. Да, него го няма при тях. Умират тежко, болшинството по сценария на Волтер. Със страх пред предстоящия съд. Наистина понякога мислят, че е достатъчно свещеник да ги опеет. Доверяват на свещеника своята участ. Доверяват се на него, а не на самия Бог.

Втората, по-малка част от обществото, са хора познаващи Бога лично и следващи Неговите учения – Божии деца. Думата "религия" се употребява от страна на болшинството, от страна на първите. За тях, за вторите, за познаващите Бога, не съществува мистика в предмета на тяхната вяра. За тях мистиката е безумие, сляпа вяра – случайно появяване на живата клетка и тази в най-сложния човешки организъм от бульон със солна киселина. Или пък че съвест и любов са резултат на химически реакции.

Сега у безбожниците стана модно да говорят, че чувствата са резултат от химически реакции. Не съзнават, че и без това еволюцията на най-сложния организъм – човека съвършено не намира потвърждения, то колко повече не ще бъде потвърждение на еволюцията с добавяне на няколко измислици, повече усложняващи еволюционната теория – теорията за химическите чувства.

Тяхната (на вторите) концепция за създаването на Вселената в пределите на видимата Вселена е проста за разбиране от обикновения човек, стройна и логична. Всемогъщият Бог е сътворил всичко в пределите на видимата Вселена. Те ясно съзнават, че човешкото познание не е безгранично и достатъчно се ориентира в системата, в която живее. А в Божия разум те и не се мъчат да проникнат – ориентират се за първопричината. В тяхната концепция за мирозданието всеки кирпич, даже всяка песъчинка

е на своето място. Независимо от обстоятелствата, те имат неизказана радост в себе си, а най-голямо щастие, когато благодарят на Бога. От различните доказателства за несъществуването на Бога им става смешно и скръбно, защото Бог за тях е реална очевидна личност, доказването отсъствието на Когото за тях е просто безумие, като да се доказва, че няма слънце. Тяхното доказателство, че има Бог е в самите тях. Те никога не причиняват вреда със своя живот. От житейски опит знаят, че с Бога и скръбта не е скръб, и бедата не е беда, с Бога се живее леко. Никога никой не ги е виждал да просят милостиня. Божиите люде виждат себе си като грешници, спасявани само чрез покаяние, чрез изкупителната жертва на Исус Христос, освещавани от Бога. С помощта на Бога те побеждават съблазнителите на плътта. Те се стараят да угаждат на Бога.

Първите – безбожниците - се намират в робството на случая, а също и в рамки и под гнета на измислен от тях или взет от вторите морал, който изпълняват, но не разбират (за тях моралът е условен). А ето че у вторите няма рамки. "Където е Господният Дух, там е свобода!" Това е аксиомата на вторите. Те живеят с пълна, истинска свобода на духа. "Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни." Всичко им е позволено, но духът им, съединен с Божия Дух, никога не се възбужда от желания за това, което се счита непотребно за Бога и човечеството, което е вредно. А щом няма желание – няма желание, няма и вътрешно запрещение. Как можеш да се намираш в рамките на това, което го няма? Но ето, че се касае за свобода на духа, а не за животинска свобода на плътта. Човек от първата категория (безбожните) никак не е в състояние да разбере това. Безбожникът се ръководи от чувства, инстинкт и разум. Той също има съвест, чрез която Бог едностранно се обръща към него. Но това е единственото, по-

средством което е възможно да се общува с Бога, да се види Бога, да се раз-

бере – неговият дух, духът на безбожника е мъртъв. От него към Бога има само бутон "SOS", към натискането на който Бог подбужда всеки човек нееднократно в живота. Духът е мъртъв до този момент, докато човек не се обърне към Бога. С покаяние за това, което е вършил, и с молба да съживи духа му. И ако това е искрено, от сърце, той ще изпита единение с Божия Дух и ще разбере, че това е реалност, не измислица и не ще иска да се върне обратно там, където духът е мъртъв. Именно затова познаващите Бога никога не може да бъдат разбрани от непознаващите Го. Божиите чада не се страхуват от смъртта. "Праведният и в смъртта си има надежда." За тях тя е един вечен сън. В Христос те имат вечен живот, живот, който ще бъде лишен от несгоди и страдания. Това е животът, който те лично са избрали и който не ще има край.

А как стои въпросът със смисъла на живота у познаващите Бога? Всичко е логично и просто. Като в аритметиката за първи клас. Щом като има Бог, значи ние хората сме Негово творение. Щом като Той ни е сътворил за нещо, означава, че Той обезателно би дал и най-древния учебник, в който да казва: "АЗ СЪМ БОГ..." И този учебник трябва да бъде даден дотогава, докато Бог престане да общува с хората посредством озвучена човешка реч. Щом като този учебник е от Бога, той не трябва да претърпи смислови изопачения през хиля-

долетията. Ако е Негов учебник, то трябва всичко да е написано в него. Такъв учебник има – това е Библията. А там е написано (предавам не дословно, но аб-

лютно съгласувано със Священото Писание, с Библията):

БОГ Е ЗАСЕЛИЛ НА ЗЕМЯТА ЛИЧНОСТТА СЪС СВОБОДА НА ИЗБОР И Е СНАБДИЛ С ВСИЧКО НЕОБХОДИМО ЧОВЕК САМ, ОСМИСЛЕНО И СВОБОДНО, ДА НАПРАВИ СВОЯ ИЗБОР: КАК И С КОГО ИСКА ДА ПРЕКАРА ВЕЧНОСТТА.

В това е смисълът на човешкия живот на земята. Кой мъдрец може да предложи по-просто, неоспоримо, ясно и логично определение за смисъла на човешкия живот на земята? Кой

мъдрец може логично да докаже несъстоятелността на това определение? Бог желае да изберем Него. Но мнозина не желаят да

знаят за Него. Обричат себе си на гибел.

И още нещо. Един забележителен аргумент. Това е математическият модел, наречен "Облогът на Паскал". "Ако човек вярва в Бога, а такъв няма, то той не губи нищо. Ако вярва, и Той съществува, - печели всичко. Ако не вярва, а няма Бог, то човек не губи нищо. Ако не вярва, а има Бог – губи всичко." И изводът от това, както е направил сам математикът и философ Блез Паскал, е: "Какво ще рискувате, ако направите такъв избор? Ще станете верни, честни, смирени, благодарни, вършещи добро на хората, способни на искрена, истинска дружба. Да, разбира се, за вас ще бъдат забранени неизменни наслаждения – слава,

сладострастие – но нима нищо не ще получите в замяна? Казвам ви, ще спечелите даже в този живот, и с всяка стъпка по избрания път всичко за вас ще бъде печелещо и все по-нищожно ще бъде това, което сте заменили (срещу което избрахте) несъмненото и безкрайното, без да жертвате при това нищо." Да, наистина, желязна логика! (Наистина, и тук само заслепени или глупави хора започват да впитат суеверия, черна котка и друга мътилка, приравнявайки несъпоставимото, много ценното в човешкия живот със суеверия.) Не само съвестта, но и обикновената логика говори, че е по-добре да се вярва в Бога. Някои казват: "А, след това... по-късно... друг път!" Жал ми е за такива... Бог не призовава всеки човек безкрайно. Поради това, който е чул вътрешния призив и отхвърлил Божия глас, страшно рискува. Възможно е Бог да не се обърне повече към него. А след това... Той окончателно решава вечната си съдба. Ще отхвърлите ли пак зова? □

Мисли какво правиш

Основата на Божието управление е любов и свобода. Фундаментът на силата на злото е измама и насилие. Господ сътвори човека, надари го с разум и предлага: “Мисли какво правиш”. Силите на злото с методи на измама и насилие се опитват да повлияят на човека, за да поставят разума му да се обърка, да се откаже от здравомислието и да избере път, който води към пустота и смърт. Силите на злото никога не казват къде водят. Те предлагат смъртоносна отрова под лъжливия и красив “етикет”: “Прави каквото искаш! Бери от живота всичко, което можеш! Наслаждавай се! И не мисли за това къде ще те заведе този път.”

Пророк Даниил в първата глава на своята книга ни предлага два разказа, които илюстрират двата принципа. Първият принцип – “прави каквото искаш”. Той е илюстриран с примера на Иоаким, царят на Юдея. В тази

глава се разказва за друг библейски герой – Даниил, който ни разкрива друг принцип – “мисли какво правиш”.

Библейското повествование започва с думите: “В третата година от царуването на Юдовия цар Иоаким дойде вавилонският цар Навуходоносор в Ерусалим и го обсади. И Господ предаде в ръката му юдовия цар Иоаким и част от съдовете на Божия дом; и той ги занесе в земята Сенаар, в капището на своя бог, и съдовете внесе в съкровищницата на своя бог.” (Дан. 1:1,2)

Пророците се обръщаха към Иоаким, както и към всичките предишни царе: “Вярвай в Бога, изграждай надеждата си, уповаването си на Всемогъщия Господ!” Но Иоаким реши да уповава на себе си. Той избра принципа: “Аз съм цар, каквото искам, това ще правя; както искам, така ще живея.” Царят отхвърли пророците. И се случи това, което пророците предсказваха дълго преди това. Исая каза на цар Езекия:

“Слушай словото на Господ Саваот: Ето идат дни, и всичко, което е в дома ти, ще бъде занесено във Вавилон, нищо не ще остане – казва Господ.” Иоаким не взе под внимание това и настъпи денят, когато в 605 г. пр. Хр. дойде вавилонският цар Навуходоносор, взе всички съкровища, които бяха натрупани в Юдея и дори съдовете от Божия храм. Взе в плен Иоаким, а след известно време го осъди на смъртно наказание. Ето, така безславно завърши живота на себелюбивия цар, който живееше според принципа: “Каквото искам, това прави”.

Втората част от първата глава на книгата Даниил ни разказва за друг герой – Даниил. Навуходоносор, удържайки победа над Египет, а след това и над Ерусалим, ненадейно получи вест, че баща му Набополасар умира във Вавилон. Всъщност Навуходоносор управляваше известно време заедно с баща си Набополасар. Младият Наву-

ходоносор се отправи на военен поход, а в същото време баща му остана във Вавилон. И ето, сега, когато се намираше в Палестина до него дойде вест, че баща му умира. Навуходоносор мислеше как да укрепи за себе си царството си. Намираше се на голямо разстояние от Вавилон – 1500 км, ако се върви по безопасен път по това време. Навуходоносор взе интересно решение. Той не пожела да върви по безопасния път с всички пленници. Царят взе със себе си не голяма група телохранители и се отправи с тях по опасния път през пустинята, за да стигне колкото може по-бързо, да затвърди господството си. А всички пленници и армията си ги отправи по подългия, но по-безопасен път, така наречения Северен път.

Щом като погребва баща си, Навуходоносор се замисли: “Как сега да укрепя царството си?” И взе много важно решение. Царят разбираше, че на вавилонското царство са нужни добри кадри, специалисти. И основа учебно заведение.

През това време целият юдейски народ си постави сериозния въпрос: “Е, добре, Иоаким го плениха, защото се ръководеше от принципа “каквото искам, това правя”. Но ето с Ерусалим, да още и със съдовете на нашия Бог, защо стана така? Изнесоха святиите вещи от храма, да, и ги поставиха в храма на валионските богове!”

На езика на онова време би могло да се каже: “Вавилонските богове удържаха победа не само над Иоаким и Ерусалим, но и над Всемогъщия, живия Бог Яхве! Нима е възможно това?”

Даниил описва завладяването на Ерусалим от вавилонския цар, използвайки пет глагола: “дойде” Навуходоносор. Вторият – “обсади” града. След това изпква третият глагол – “предаде”, защото той описва действията не на Навуходоносор, а на Бога. А ето, четвъртият и петият глагол имат отношение към царя, защото той

“заведе” Иоаким и “занесе” съдовете в своята земя, а след това ги “внесе” в капището си във Вавилон. Четирите глагола имат отношение към Навуходоносор, а средният описва действията на Бога, защото там е казано: “Господ... предаде всичките в ръката му.” В оригинала се използва староеврейската дума, която означава: “Бог отдаде всичко” – отдал в ръцете на Навуходоносор. Защо? Защото Той предсказа и предупреждаваше Иоаким и целия народ: “Не продължавайте да се ръководите от принципа “Каквото искам, това правя”, мислете какво правите, защото този път, който сте избрали, води в погибел и когато настъпи съдния ден, Аз ще бъда принуден да изпълня това, което съм обещал.”

Когато Навуходоносор организира в страната си държавен “университет”, взе решение да избере най-добрите, най-талантливите “студенти”, които доведе от Юдея. Работата е там, че външната политика на Навуходоносор беше достатъчно пресметната. Той завладяваше царство след царство и завеждаше най-добрите хора във Вавилон, за да подготви от тях надеждни ръководители. Обучавайки младите хора и всаждайки им любов към вавилонската култура, Навуходоносор се надяваше, че когато ги изпрати обратно, те ще бъдат надеждни управители на страната-съюзник, които никога вече не ще забравят нито обичаите, нито стила на живот, нито храната във Вавилон и ще му служат вярно. Царят даже промени имената им. Така името на Даниил на еврейски означава “Бог е мой съдия”, а Навуходоносор му даде ново име – Валтасасар, което се превежда като “Бел” – това е най-важният бог, както и Мардук, покровител на град

Вавилон (Мардук пази царя). Името Анания означава “Яхве е милостив”, но го нарекоха Сидрах, означаващо “верност на Оку”, шумерски бог на луната. Мисаил – “принадлежащ на Бога”. На него също му дадоха друго име – Мисах, което означава “принадлежащ на бог Оку, бога на луната”...

Първата глава на книгата е построена на противопоставяне на Иоаким и Даниил. Иоаким живееше в Ерусалим, но възприе в съзнанието си метода на Вавилон – “каквото искам, това правя”. Даниил се намираше във Вавилон, но взе решение да живее според този принцип, който пророците предлагаха на народа в Ерусалим.

Основната вест на тази книга е: всичко зависи от Този, Който може да дарява, от Този, Който ръководи всичко. Господ иска това – да използваме разума си, да постъпваме в съответствие с Неговите закони.

Два разказа. Малкото повествование за Иоаким в началото на главата, а след това странният разказ за Даниил и неговите другари. Иоаким беше цар, а стана роб и беше наказан. Защо? Защото избра пътя, който предлагаха силите на злото. Даниил беше просто юноша, но избра за свой житейски принцип “мисли какво правиш”. И затова робът юноша се издигна повече от царя.

Всеки е изправен пред избора: Как да изградя своя живот, от какви принципи да се ръководя? От една страна, отвсякъде се чува: “Прави каквото искаш, вземи от живота всичко!” От друга страна, Господ говори на сърцето: “Скъпи приятелю, мисли какво правиш. Аз ти предлагам свобода на избор, но бидейки обичащ Бога, предупреждавам те: ако вървиш направо, ще познаеш пълнотата на живота, ако тръгнеш наляво – ще отидеш в погибел.”

Напойте ги с жива вода

Най-краткият път от Ерусалим за Галилия минаваше през Самария, но малцина ползваха този път. Пътниците предпочитаха да заобиколят страната на самаряните. Причината беше отдавнашната вражда между юдеи и самаряни. Някога във времето на асирийското нашествие болшинството от живеещите тук евреи от десетте северни племена на Израил били изселени като пленници, а тези, които останали, се смесели с други племена, и този нов народ започнали да се наричат самаряни. Юдеите презираха самаряните и се стараеха да избягват контакт с тях. Защо Исус избра именно този път? Да, понеже тук Го очакваха. Той пристъпи към Якововия кладенец изморен от пътя и от мъчителна жажда. Но и умората, и жаждата отстъпваха пред желанието да спаси още една заблудена душа.

Не ли ви се струва, че ние често биваме така съсредоточени в свои-

те грижи, че не забелязваме тези, които се нуждаят от спасение? На мен, като църковен служител, често ми се налага да отивам в командировка. Пътувайки с влака, обикновено си приготвям проповед, разглеждам конспекти... Веднъж, през време на поредното ми пътуване, в купето влезе не млад мъж със солиден вид и седна срещу мен. Мина ми мисълта, че мога да се възползвам от случая и да свидетелствам на пътника за моя Спасител. Но я пропъдих, оправдавайки се с това, че трябва да обмисля много важна предстояща среща.

Едва Исус приседна да откъхне, при кладенеца дойде жена, самарянка. Друг на Негово място едва ли би счел тези обстоятелства за уместни за проповядване: юдеите не общуваха със самаряните, праведниците не се обръщаха с молба към грешниците (жената имаше лоша репутация). Поради това учениците недоумяваха, заварвайки Учителя беседващ с нея,

недостойната за Неговото общество по всички параграфи.

Новият пасажер приветливо се поздрави с всички. Изглеждаше бодър и благополучен. Пошегува се с кондуктора. Не, решително в него беше трудно да се види човек, който се нуждае от помощ и съчувствие. Когато останахме сами, поиска ми се да поговоря с него. “Виждам Вие сте в добро настроение. Навярно в живота Ви всичко е наред” – започнах аз. Веселото му лице веднага помръкна; замълча, гледайки в прозореца, и веднага започна да разказва за себе си. Първото ми впечатление се оказа погрешно. Този човек отчаяно се нуждаеше от помощта на Спасителя.

Молбата помага да се преодолее отчуждението

“Идва една самарянка да си начерпи вода. Казва ѝ Исус: “Дай Ми да пия.” (Йоан 4:7)

Харесва ни, когато ни молят за нещо. Тогава се чувстваме нужни и значими. Ако искате да установите с някой контакт и не знаете как да започнете, помолете човека за малка услуга и вашите отношения ще добият развитие.

В един курс с мене учеше красиво момиче. Много юноши се опитваха да завоюват сърцето ѝ. Уви, всичко беше напразно. Но веднъж едно момче я помоли да зашие копче на куртката му. Тя му помогна, сдружиха се, а в края на трети курс се ожениха. Така и молбата на Исус помогна за преодоляване на отчуждението между Него и самарянката.

Намери ключ към беседата

“Исус в отговор ѝ каза: Ако би знаела Божия дар и Кой е Онзи, Който ти казва: “Дай Ми да пия” – ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода” (Йоан 4:10). Исус избра ключ към сърцето ѝ. Той привлече вниманието ѝ с необичайна молба, а след това предложи това, от което тя много се нуждаеше.

Един брат пътувал във влака. Когато дошло време за обед, съседът му по купе донесъл свои провизии, поставил на масичката бутилка водка и радушно предложил на брата да му прави компания. Не знаел, че спътникът му е адвентист и не слага и капка алкохол в устата. Нашият брат, разбира се, вежливо отказал. Обръщайки чашата, съседът похапнал, а след известно време още веднъж напълнил чашата и отново предложил на брата да пие. Отново отказ! Когато братът отказал трети път, пътникът попитал: “Навярно Вие си мислите, че аз съм пропаднал човек, пияница?” “Не – отговорил неговият събеседник – напротив, считам ви за щедър човек, защото три пъти ми предложихте угощение.” Той не започнал да чете на спътника морал, но бил приветлив и в резултат между тях се завързал дружески разговор.

Говорете за главното, не спорете за второстепенното

Жената зададе въпрос на Учителя за вечния спор между юдеите и са-

маряните за мястото за поклонение на Бога. Но Исус не поддържаше тази тема (4:20). Той насочи разговора към това, което действително вълнуваше Неговата събеседничка. Беседвайки върху вечните истини, важно е да се почувства какво именно вълнува човека. Исус съсредоточи вниманието върху разрешението на нейните насъщни нужди, без да се отклонява към второстепенното.

Хората може да ви засипват с въпроси, такива като: “Какво прави Бог с хората, които никога не са чули вестта за спасение”, или “За коя се е оженил Каин?” и т. н. Понякога е трудно да се определи действително ли този проблем вълнува събеседника или той просто се опитва да прехвърли разговора на друга тема.

В един такъв разговор попитах: Ако узнаеш отговора на този въпрос, ще се промени ли отношението ти към Исус Христос? Поразмисляйки се, моят събеседник отговори: “Не, разбира се.” И ние заговорихме за това, което всъщност за него беше най-важно.

Помогнете на събеседника да се разкрие

Евангелието отговаря на очакванията на всеки човек и е способно да промени всеки, който отвори сърцето си за Бога. Затова поставете се в началото да изслушате събеседника, узнайте какво го тревожи, с какво са заети мислите му. И едва след това заговорете за вечното спасение.

Исус, беседвайки със самарянката, изведнъж премина към главното: “Иди, повикай мъжа си и ела тук” (4:16). Тя отговори: “Нямам мъж.” И тогава Господ се докосна до най-болното място: “Право каза, че нямаш мъж; защото петима мъже си водила и този, който сега имаш, не ти е мъж. Това си право казала.” (4:17,18)

Всякога говорете истината, дори ако тя причинява болка

“Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем, защото спасението е от юдеите” (4:22). Чувайки това, самарянката навярно си е помислила:

“Ето, още един юдеин, който мисли че знае отговора на всички въпроси.” Но именно прямотата и увереният тон на Исус ѝ помогнаха да Му се довери, да види в Него Месия.

Помнете, вашата убеденост или съмнение в истината се предава на събеседника ви.

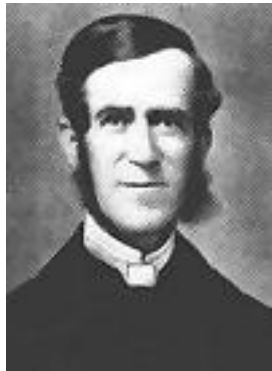
Съгласявайте се със събеседника, доколкото е възможно

Исус имаше различна от самарянката представа за това къде трябва да се покланят на Бога. Но Исус, преди да оспори мнението ѝ, се постара да се съгласи с жената във всичко, доколкото е възможно. Той каза: “Добре, имаш известно право, но важното е не къде ще се молиш на Бога – на хълма Геразин или в Ерусалим, а че Бог е Дух и които Му се покланят, трябва да Му се покланят в дух и истина.”

Дайте място на действието на Святия Дух

Господ не се опитваше да окаже натиск върху самарянката. Той само ѝ помогна да осъзнае нуждата си и я подтикна да се замисли над Неговите думи. Тя никога не беше слушала нещо подобно. Святият Дух пробуди в нея жажда, която не можеше да утоли с водата с водата от Якововия кладенец. Веднага жената остави своя водонос и махайки с ръка на репутацията си, изтича в селото, за да разкаже на съседите за Месия. “Исус каза: “Моята храна е да върша волята на Онзи, Който ме е пратил и да върша Неговата работа” (Йоан 4:34). За каква храна ние се грижим преди всичко? Нека преди всичко се стараем да изпълним Божията воля, да се постараяме да направим всичко, че не само нашите думи, но и нашият живот да свидетелстват на околните за Месия, Който е способен да утеши опечалената душа и да утоли жаждата за вечна правда.”

В. Витко

Джон Геди

(1815-1872)

Вестителят на Христовата любов в Източна Меланезия

Грозни писъци и нечовешки рев раздраха тишината на нощта. „Чуваши тези ужасни писъци?“ попита съпругата на мисионера.

„Да“, отговори съпругът ѝ, „някой е умрял, и според обичая на този мрачен остров негов роднина трябва да бъде удушен.“

Скоро след разсъмване, на близкия плаж те видяха група туземци, хвърлящи в морето трупа на мъжа, който беше умрял преди няколко часа, и на съпругата, която беше удушена. Бързайки към брега, мисионерът строго говори на местните колко извратен е този обичай. Някои от тях, които са били под християнско влияние, също се присъединиха към изобличението, търсейки истинския убиец. След няколко минути групата се върна, влачейки виновника. Виждайки белия човек, той изплака: „Имай милост! Пусни ме и аз вече никога няма пак да удушavam жена!“

След сериозен разговор с провинилия се, мисионерът каза на туземците да го освободят. Отначало те не искаха, казвайки че той трябва да бъде вързан за стълб за няколко дена, където да бъде бит и мъмрен.

„Не“, каза белият мъж, „без насилие. Само прилагането на любовта може да има полза. Не беше ли любовта на Исус, която размекна и вашите корави сърца? Не използвайте оръжия, а това, което нашият Спасител използва - оръжието на любовта. Нека постоянно сърцата ни да бъдат отворени към Този, Който ни възлюби и ни изми от греховете ни!“

Сега пред нас е този човек и неговата история. Той се казва Джон Геди, годината е 1851, мястото - архипелага Нови Хибриди (Вануату), а текста, от който идва тази великолепна история е от Откровение 1:5: „Към Него, Който ни възлюби и ни изми от греховете

ни със собствената си кръв.“ Както и при апостол Йоан, основната и всепроникваща тема в тази история е Христовата любов. Вълнуващите записки за живота на Джон Геди могат да бъдат обобщени в три епизода: Христовата любов пленява неговото младежко сърце; Христовата любов оживява неговата мисионерска работа; и Христовата любов осветлява целия му живот.

Христовата любов пленява неговото младежко сърце

Джон Геди е роден в Банф, Шотландия, на 10 април 1815 г. Баща му, часовникар, е бил благочестив член на Презвитерианската църква. По време на голямото съживление при Халдейнс, в Банф била основана една Независима църква. Г-н Геди се присъединил към тази църква и служил като дякон. Жена му Мери Мензейс, майката на бъдещия мисионер, произхожда от благочестиво семейство. Четири деца се родили на тази достойна двойка - три дъщери и един син.

През 1816 г. г-н Геди емигрирал със семейството си и се заселил в Пикту, Нова Скотия. Младия Джон и сестрите му получили своето образование в училището „Хогс“, наречено така по името на един учител шотландец. Джон бил будно момче и съвместен ученик. Не са записани подробности около неговото обръщане към Исус. Както и Джон Бънан, той се чувствал силно обвинен за греха и на моменти даже се смятал много далеч от възможността за спасение. Накрая Христовата любов изгонила ужаса от осъждението и на 22 юни 1834 г. той се присъединил към Презвитерианската църква.

Любимото му занимание през свободното време било да чете книги и разкази за триумфа на благовестие-

то в далечни земи, както и за нуждата от проповядването му в не достигнати райони. След завършването на граматическото училище, а после и на академията „Пикту“ той постъпил на обучение по теология. Геди бил нисък на ръст и поради това през този период, а и по-късно, често го наричали „Малкия Джонни“. Здравето му не било в добро състояние и той се опасявал, че ще се наложи да се откаже от служенето. Тогава се посветил на Господа, давайки обет, че ако здравето му бъде възстановено и пътят отворен, ще отиде с посланието за спасение на някой езически остров. На 13 март 1838 г. бил ръкоположен за пастор на остров Принц Едуард. А на следващата година се оженил за Шарлот Макдонълдс.

Докато се отдавал с усърдие на пасторските си задължения, Геди се стремил да прокара идеята, че Колониалната Църква може и трябва да се ангажира активно в мисионерска работа в други земи. Това била нова идея, при положение, че до този момент църквите в британските колонии, вместо да изпращат мисионери в чужбина, търсели финансова помощ за своята работа от техни братя от чужбина. Баптистите от крайбрежните провинции тогава започнали също да агитират за предприемане на чуждестранна мисионерска работа и всъщност били първите, които изпратили мисионери. Техен пратеник бил г-н Бурпе, който бил назначен да работи в сътрудничество с Американската баптистка Мисия в Бирма. Но на Джон Геди било гласувано доверие да разтърси Колониалната Църква с организиране на собствена мисия сред езичниците.

Той осъществил това обаче след години усилия и сблъсквайки се с опозицията. Хиляди сърца били разтърсени от неговия апел: „Да организираме мисия към езичниците е наше задължително посвещение и наша ви-

сока привилегия. Славата на Господа, заповедта на Христос, и осъждането на тези, които отиват в погибел не предупредени ни призовава за това. С над 600 милиона „клиенти“, аз ви умолявам да се събудите и да вземете своя ценен дял в това благородно начинание, което е предначертано според Божия план, да бъде средство допринасящо за спасението на света.“

Най-накрая църквата се засела сериозно да организира мисия към Южните морета и приела г-н и г-жа Геди за нейни първи мисионери. Механичните способности и познанието по медицина на Джон Геди му помогнали чудесно в работата му като пионер сред дивациите в Меланезия и Полинезия. Двамата мисионери и децата им отплавали от Халифакс на 30 ноември 1846 г. В неговото послание на раздяла той споделил: „Според заповедта на Спасителя, осигурени от Неговото присъствие, ние отиваме към тези земи, където Сатана е построил своята крепост. Знаем, че ме чакат страдания. Но да нося игото на Спасителя е чест за този, който усеща Неговата любов.“

Заповедта на Спасителя беше негов стимул.

Присъствието на Спасителя беше неговата утеха.

Игото на Спасителя беше неговата привилегия.

Любовта на Спасителя беше негово вдъхновение.

Христовата любов оживява неговата мисионерска работа

По време на дългото морско пътуване той бил много впечатлен как изглежда небето над южните ширини. Когато се вгледал за първи път към Южния кръст в неговата мистична красота, той написал в своя дневник: „Моята върховна радост във времето, моето видение отвъд гроба е насочено към кръста, символа на изкупителната любов.“

Той мислел за Христовата любов и за текста: „Към Него, Който ни възлюби и ни уми от греховете ни със Собствената Си кръв.“

На 17 октомври 1847 г., след повече от 20 000 мили пътуване, корабът пристигнал на порт Панго Панго (Паго-Паго), Самоа. Докато чакал транспорт за Източна Меланезия, Геди отделил шест месеца да изучава самоанския език. Това знание щяло

да бъде много ценно за него при контактуването му със самоанските учители, които вече се били заселили на някои от Меланезийските острови.

На следващия месец май той и семейството му се качили на кораба „Джон Уилямс“ на пътуване през островите на запад, за да намерят подходящо място за установяване. В някои райони австрало-негроидната раса преобладавала, в други - малайската раса, но по-голямата част от хората били смесени, с изявиени негроидни черти. Това обяснява защо те обикновено били класифицирани като меланезийци.

В Танна местните били боязливи и враждебни. Появили се сведения, че жители от Ерроманга, които дошли в Порт Резолюшън със сандалово дърво за търговия, пристигнали предишния ден били незабавно убити, опечени и изядени от туземците от Танна. Много от Танна са попадали в ръцете на Ерроманга и са били изядени и много Ерроманга са имали същата съдба от Танна.

На остров Ефате те стигнали до място, където няколко месеца по-рано корабът „Независима Британия“ се разбил и около двадесет и двама души екипаж били убити и изядени. Все още не била наложена забрана над чернокожите местни за тези брутални дела. Геди видял едно място, където трима бели мъже, работещи в търговията със сандалово дърво, фино провокирали стотина местни с изстрели. Той също видял и пещерата, където други стотина местни са се скрили и са се задушили от огъня, който белите търговци запалили при идването си. Подобни произволни действия са били извършвани из целия Пасифик и породили враждебност у туземците към всички бели. Това повлияло сериозно и на мисионерската работа, предизвиквайки желание за отмъщение, което било насочено и към невинните мисионери, и в достатъчен случай се стигало и до мъченичество, какъвто бил случая с Джон Уилямс, Бишоп Патесън и други.

През 1848 г. Геди, „бащата на Презвитерианските мисии в Южните морета“, пристигнал на остров Анейтеум (Анейтиум), от архипелага Нови Хибриди. Когато корабът „Джон Уилямс“ отплавал, мисионерите за първи път усетили неприветливата реалност да бъдеш изоставен на ост-

ров, заобиколен от варвари, от които те наистина имало защо да се страхуват, и с които нямали нищо общо. Но дали паднали духом? „Макар и отделени от онези, с които бихме могли да се съветваме заедно“, пише Геди, „ние не сме сами. Ние имаме Неговото обещание, според заповедта, с която сме обвързани: „Аз съм с теб завинаги!“

Скоро мистър и мисис Геди били погълнати в изучаването на анейтеумския език. Особено трудно било изучаването поради факта, че този език нямал писменост и никакви речници или книги за изучаването му не съществували. След овладяването на анейтеумския език, първата им работа била да приспособят писменост за него и да отпечатат и материали за просвещаване на хората.

Когато Геди за първи път пристигнал на остров Анейтеум, там имало две самоански учителки - Симеона и Пита, но все още нито един покаял се туземец. Хората от Анейтеум, както всички останали жители на Нови Хибриди, си изглеждали като диваци. Геди забелязал, че боядисването на лицата било универсален обичай. Всеки се боядисвал според собственото си въображение, и всяко лице имало отблъскващ или поне смешен и нелеп израз. Мъжете носели дълги коси, докато жените били късо подстригани. Косата на мъжете била тяхната гордост. Тя била намазвана с червена боя и сплитана на дълги плитки. На една глава могли да бъдат преброени дори до 700 такива плитки.

Обичайно било и пробиването на ненормално големи дупки в ушите. Дупките често били запълвани с раковини, парчета дърво или цветя, а някои могли да бъдат видени с листа от тютюн в едното ухо и тръбичка в другото. Разпространено било и пробиването на хрущяла на ноздрите. Дървено парче или излъскан камък били вмъквани хоризонтално, и поради това носовете им били силно разширени. Жените носели препаски от панданови листа, а мъжете обикновено били голи.

Те и живеели като диваци. Женският пол бил много унижен. На практика жената била робиня на съпруга си, и всяка черна и мръсна работа се падала на нея. Обичайно било да се убиват нежеланите бебета. Когато мъжът умира, жена му бивала

удушавана незабавно, с цел духът ѝ да придружава съпруга ѝ в следващия живот, и ако те имали малки деца, неспособни да се грижат сами за себе си, и тях ги сполетявала съдбата на майка им. Ако имали пораснал син, от него се очаквало той сам да извърши удушаването.

Отвратителната практика на канибализма била разпространена по всички острови на архипелага. Туземците признали, че смятали човешкото месо за най-вкусно от всички храни. Считало се за правилно всички врагове, убити или пленени по време на война, да бъдат изяждани. Нормално било също вождът да убие някои от своите подчинени, за да организира канибалски пир, ако телата на враговете не достигали. Мисионерът познавал човек, който убил и изял собственото си дете!

Хората били изпаднали в морална деградация. Безнравствеността била широко разпространена, отмъщението се смятало за свещен дълг, прошката била липсваща дума в техния език, и гледката на щастливо езическо семейство, обвързано с любов била непозната. И техните религиозни вярвания не били насочени да издигат такова нещо. Техните божества, включващи идоли и духове, се наричали Натмаси. Светците им били снабдени с удивителни сили, като например да предизвикват гръмове и мълнии, да докарват урагани или да причиняват болести. “Наистина, можем ли ние да очакваме нещо добро от тези бедни езичници”, пише мисионерът, „когато те смятат своите божества за подобни на самите тях, или по-точно, когато считат, че те са достигнали по-високо равнище във всяка форма на мъдрост, която човек е възможно да достигне?”

Коя била тази сила, тласкаща Джон Геди да живее в толкова мрачни условия и да понася такива мъчителни сцени? И какво било посланието, с което той очаквал да докосне и промени тези толкова изродени хора? В едно от своите писма той пише: „Христовата любов ни търпи и ни принуждава. Сърцето ми копнее да каже на тези окаяни хора за чудесата на изкупителната любов.” И когато епохалният момент за него дошъл да говори на местните за първи път, коя била първата тема на неговата лекция? “Благодаря на Господ”, пише

той в своя дневник, „че бях опазен да видя този ден, когато за първи път аз можех да предам погиващите грешници на любовта на Спасителя.”

“Изявяйки Божиата любов на погиващите грешници!

Теглейки невежите островитяни с връзките на любовта!

Преобразявайки диваците с чудесата на любовта!

Към Този, Който ни възлюби и ни уми от греховете ни!

Текстът е от Откровение 1:5 и Христовата любов е това, което разпалвало неговия ревностен труд сред опустошение и мерзостите на варварството.

Христовата любов осветявала всичките му дни

Геди живеел със съзнанието, че е на военна кампания за своя Господ. Анейтеум бил неговата база за действие, а после областта на работата му се разширила из цяла Източна Меланезия със своите многообразни острови. Той разгърнал стратегия на пет фронта според целите, които си поставил.

Отличавал се с това, че привличал нови мисионери. Изпращал горещи апели за подкрепления към презвитерианите в Канада и Шотландия, и към Лондонското мисионерско общество. След години самостоятелна работа, накрая наистина и други мисионери дошли да участват в завладяването на тези земи. Най-изтъкнат от тях бил Джон Пейтън.

Геди работел усърдно за евангелизирането на мястото, превърнало се в начална база. Било чрез училища, било чрез лични разговори, в обикаляния на острова, той бил неотслабващ в усилията си да спечели анейтеумците. Имало много препятствия, много изпитания, много опасности.

В началото много малко хора посещавали неговото училище, при това нередовно. Неосъзнавайки ценността на умението да четат и пишат, много от тях му казвали: „Колко ще ми платиш за да дойда и да уча?” Най-тежки главоболия той преживял, когато децата му, едно след друго, били изпратени в родината си, за да получат образованието си, и когато малкият Александър се разболял и умрял на три годинки. Докато Геди обикалял из гори и планини в своите евангелизаторски пътувания, много

пъти се опитвали да го убият. Камъни, тояги и копия били запращани към него, и той бил раняван няколко пъти. Но въпреки това, не преставал да говори за любовта на Спасителя, давайки пример с делата си.

Войните от край време били правило в този варварски свят, а мирът бил изключение. Това било голямо препятствие за мисионерската работа. Но Геди забелязал една облекчаваща особеност. През 1850 г. той пише: „По време на война те никога не намесват жените и децата. Това е нещо, което почти не сме наблюдавали преди.” Не е ли това присъда против така наречения цивилизован 20-ти век, със своите „недискриминационни” бомбардировки и заплахата от ядрена война?

Един ден Геди се приближил до група жени, които ридали горчиво и търкали един мъжки труп с откъснати листа. Някои си дърпали косите и пишели силно. Вдовицата на мъжа, седейки наблизо, очаквала да бъде удушена. Геди казал: „Тази жена не трябва да бъде убита.”, и тръгнал да я извежда от мястото. Веднага няколко мъже го нападнали, блъснали го на земята и грабнали младата вдовица. Докато някои от жените ѝ държали ръцете и краката, мъжете продължили да я удушават. Когато Геди отново се опитал да се намеси, мъжете го изтласкали с колове. Знаейки, че диваците са разярени и че ако продължи, ще рискува живота си, той кротко им казал за отвратителната тъмнина на тяхната постъпка. „Според нашите обичаи и вярвания това е правилно. Махни се преди да сме убили и теб!”, изкрещели те. Тогава той започнал да им говори как поради Своята любов Божият Син паднал по-ниско и от ангелите, станал за подигравка на хората, сменяйки диадемата на вечността с корона от тръни, как умрял на кръста, за да могат грешниците с тъмни сърца на земята да бъдат променени и да бъдат приети в небесния дом. Докато говорел, тоягите се отпуснали на земята и хората се замислили тъжно, понеже дори и в гърдите на диваците имало нещо, което да откликне на изстраданата любов на Спасителя.

Геди също така и търсел новоповярвали, за да ги обучава да бъдат християнски учители и благовестители. След години на търпеливо сеене и поливане, мисионерът започнал да жъне първите безценни плодове.

От самото начало той ги учел, че са спасени, за да спечелят и други. В подкрепа на своето учение на дело, той ги взимал със себе си при своите седмични обиколки из острова, за да ги насърчава да свидетелстват на своите сънародници.

Той учел своите ученици да четат и да обичат Божието Слово. Докато те растели в християнския живот, Геди им споделял своето видение за евангелизация на многобройното население и на другите острови. И много от тях, като доброволци подобно на Исая, който казва „Ето ме, изпрати мен!”, отишли с риск за живота си на други мрачни острови за Исус. Някои които „не обичали живота си до толкова, че да бягат от смърт”, умрели като мъченици на чужди брегове. Само вечността ще разкрие пълната история на величавия героизъм на тези смиренни мъже и жени, които подобно на своя възлюбен мисионер, тласкани от любовта, се посветили да работят, да претърпят скърби и да умрат, подкрепяни от присъствието на своя Господ и утешени от увереността, че семената, които са поселили ще бъдат благословени от Господа да произведат реколтата от безценни души.

Геди често пътувал и до други острови. В отговор на неговата гореща молба, приятели от Шотландия и Канада събрали голяма сума пари и го снабдили с плавателен съд. С този, а понякога и с други плавателни съдове той правел дълги пътувания из островите Нови Хибриди, Нова Каледония и Лоялти. Изпращал и заселвал нови работници на различните острови и насърчавал тези, които вече били заселени там. Виждането му за важността за местния произход на работниците е описано така: „Местните, под мъдрото ръководство на мисионери с пламенни сърца, могат да завършат тази велика работа на този и на съседните острови в морето.” Той никога не прашал учители, докато вождовете тържествено не обещаели да ги защитават и подкрепят. Въпреки тези предпазни мерки, обаче, много работници претърпявали тежки лишения или умирали от насилствена смърт. Други станали жертва на болести. Докато някои падали, други били винаги готови да поемат това, което им е поверено, и след години труд в нощта, зората започнала да се пропуква на някои острови.

Туземците от други места били насърчени да посетят Анейтеум. Години на труд и молитва донесли удивително преобразуване на острова. Дневникът на Геди говори сам: „Много месеци след пристигането ни почти всеки ден откривахме кражби и като цяло изгубихме доста от това, но сега вече ключалките и ключовете станаха ненужни. Местните, които посещавахме нашите съботни събирания, идваха със своите тояги, копия и бойни бои, но сега ние рядко виждаме оръжие на тези събирания, а навикът да се боядисват изчезна. Аз преди виждах хора, които бяха за посмешнище, понеже са сложили дреха, но сега всяко парче плат беше изисквано в съботния ден. Всичко това само по себе си не е нищо, но дава свидетелство за промяната в сърцата им, изработена от Божия Дух.” Денят, в който за първи път беше отслужена Господна вечеря, беше ден на благодарение и веселие. „Това беше първият път”, пише Геди, „когато любовта на Спасителя беше празник на този покварен остров. О, дано скоро да дойде времето, когато много повече от тези деградирани хора ще се присъединят към нас в тази служба на любовта!”

Най-после молитвата му получила отговор. Един ден Якануи, вожд и жрец, дошъл при мисионера. Якануи бил човек-чудовище, най-големият канибал на острова. В неговия район имало много малко деца, защото той убил и изял повечето от тях. Много възрастни също паднали под удара на тоягата му. Той бил мразен от хората, но в същото време се страхували от него поради жестокостта му, а и понеже смятали, че той притежава някаква мистериозна сила, с която носи гибел на хората. Привлечен от благовестието на прощаващата любов, той дошъл при мисионера, който приятелски му посочил Спасителя, който „може да спасява и най-последния”. Училища били построени във всяка част на острова. Първо Новият Завет, а след това и цялата Библия били преведени и дадени в ръцете на хората. Стотици, а после и хиляди скъсали с езичеството и се обърнали към Исус, а двадесет и петте църкви били препълнени всеки ден с жадни за Господа поклонници.

Докато Геди заселвал местни учители, пътувайки из другите острови, той чувал за чудесната промяна,

извършена от благовестието на Анейтеум и подтиквал мнозина да отидат и да видят тези чудеса лично. Някои делегации се качвали на мисионерския плавателен съд, а други отивали със своите лодки, но след като се завърнели, те всички разказвали новините за поразителната промяна, която видели и така като свидетели приготвяли почвата за Словото на живота и на своите места. Една от най-необикновените делегации дошла от мрачния остров Танна. Те дошли със своите лодки и донесли прасе, с което да купят в замяна един християнски учител да дойде при тях!

На 9 февруари 1849 г., скоро след като се заселил на Анейтеум, Геди написал в своя дневник: „Сред мрака, деградацията, осквернението и мизерията, които ме заобикалят аз ще гледам напред с погледа на вярата към времето, когато някои от тези нещастни островитяни ще се обединят, пеейки заедно триумфалната песен на спасените души: „На Този, Който ни възлюби, и ни уми от греховете ни със собствената Си кръв.”

Това бяха думи, които плениха сърцето му.

Това бяха думи, които вдъхновяваха цялата му работа.

Това бяха думи, които осветяваха всичките му дни.

Когато след 24 години усилен труд той, получавайки последните отговори на молитвите си, напуснал земния живот на 14 декември 1872 г., една табелка била сложена в Сидни на амвона в църквата в Анелкоухат, където възлюбеният мисионер толкова дълго проповядвал. На нея било написано следното:

„В памет на Джон Геди, Д.Д., роден в Шотландия през 1815 г., 7 години служител на остров Принц Едуард, изпратен като мисионер от Нова Скотия на остров Анейтеум за 24 години. Когато пристигнал там през 1848 г., не е имало нито един християнин, а когато напуснал през 1872 г. не е имало нито един езичник.”

Животът на Джон Геди и неговите велики завоевания в Източна Меланезия, по-специално на Анейтеум, основали един вечен мемориал на силата на Христовата любов, която превърнала диваците в светии и леговищата на варварството в Божие владение.

Как да стане хармоничен бракът

ежедневни ситуации. За да се създаде здраво отношение в един брак и да се съхрани правилно, са необходими различни видове комуникация. Една действително добра размяна между мъжа и жената, по мое мнение, е жизненоважна за здравето на всеки брак. Това включва всичко от съобщаването на определени информации до изясняването на различни мнения и до разговора, в който споделяме тайните на нашето сърце.

Разменяне на информации

Някоя комуникация има за цел само да даде ясни информации. Чрез това се избягва много объркване и недоразумения. Съпругът ми и аз например постоянно подчертаваме необходимостта сътрудниците в нашата служба да разговарят един с друг. Когато в един офис информацията не се предават по-нататък, това може да доведе до всички възможни проблеми. Мисля, че и споделянето отговорност от мъжа и жената в брака безусловно се нуждае от размяната на информация.

Понякога не се дооценява колко много предаването на информация повлиява плановете на хората, с които живеем или работим. Когато не обсъждаме с брачния си партньор защо сериозно се интересувам от това. То му показва, че се занимавам с нещата, които са важни за него. Убедена съм, че Бог може да ни даде истински интерес към нещата, които занимават нашите брачни партньори, ако действително се интересуваме за това. Това ще направи нашата близост в брака да порасне.

само чрез думите си. Това важи за всички отношения, но особено в нашия брак.

Разговорът между брачните партньори е важен и способността за добро общуване допринася за създаването на едно здраво взаимоотношение. Една липса на способност за изразяване, напротив, може да създаде проблеми – дори и при най-обикновени

Ако искаме да се наслаждаваме на дружба, необходимо е както говоренето, така и слушането. Упражнявай се в това, да отдаваш на партньора си неразделно внимание, колкото често можеш. Сигурна съм, че честото и редовно общуване на тази плоскост може съществено да улесни справянето с проблеми.

Решаване на проблеми

Общуването, за да се решат проблеми, е фактически висше изкуство. Конфликтите принадлежат към живота на всеки човек. Поради това е важно как се отнасяме с тях. Неспособността да подхождаме към проблемите както Христос, често е причинител на сериозни трудности в брака. Едно от важните неща, за които трябва да помислим, когато трябва да разрешим конфликт, е правилния

възникнаше някакъв проблем помежду ни. Настоявах на това, “сега на момента” да разискваме всичко и никой да не става, докато не се изясни всичко. Благодарна съм на Бога, че междувременно съм чувствителна за Неговия Свят Дух, Който ми помага да намеря точния баланс между избягването на проблеми и твърде бързото разговаряне по проблема. Междувременно се научих първо да се моля: “Боже, точният момент ли е?” Зная именно, че Божията сила тогава е на разположение за решаване на конфликта, когато е дошъл моментът.

Лъв или агне?

За общуването с твоя брачен партньор е решаващо да разбираш къде личностните ви различия може да предизвикат конфликти. За едно

момент. Можем да си създадем големи трудности, ако не изчакаме Божия момент. Но ако постоянно се опитваме да излезем от един конфликт, неминуемо ще изпаднем също така в най-големи проблеми. Просто да си затворим очите пред нещо, което Бог ни е посочил като конфликт, не е решение.

Четем в Екклесиаст 3:7, че има време за говорене и време за мълчание. В никой случай не трябва никога да не говорим за проблеми. Трябва само да гледаме за точния момент, ако желаем брачният ни партньор да възприеме правилно нашата загриженост.

По-рано исках веднага да седна с мъжа ми и да разговарям, щом

трябва да сме наясно относно собствените ни качества: съм ли аз един, който веднага се захваща с проблема като лъв или съм по-скоро агне, което се оттегля и не желае да се занимава с неприятни неща?

В Новия завет виждаме без изключение, че Исус реагираше по два напълно различни начина. Като лъв Той преобърна масите на търговците в храма и недвусмислено и ясно ги изобличи (Мат. 21:12-13). Като агне Той стоя пред религиозните водачи и не каза нито една единствена дума за защита, когато беше обситан с обвинения. В Исая 53:7 се казва за Исус: “Той беше угнетяван, но смири Себе Си и не отвори устата Си; както агне водено на клане и както овца, която

пред стригачите си не издава глас.”

Не е лесно да не се защитаваме, когато сме разбрани погрешно или когато ни се отправят фалшиви обвинения. Лъвовите характери, като мен, трябва да се научат да се въздържат и да чакат Бога. Агнешките характери, напротив, трябва да се научат послушни на Божиято ръководство да говорят с отсрещния независимо дали им се иска или не.

Винаги когато трябва да говорим с някого върху спорни теми, трябва да се молим, че благодатта и милостта на Бога да ни направят агнета с лъвски сърца. Тогава трябва да чакаме, докато Святият Дух ни помогне да намерим уравнивотелна перспектива. След това трябва активно да пристъпим към ситуацията. Ключът към израстване на нашите способности е учебната цел: Да разискваме нещо, когато Бог казва, че трябва да разискваме и да оставим нещо на спокойствие, когато Той ни казва: “Остави го така.” И когато Бог ни възложи при даден случай да бъдем активни, бил той в брака или в някои други отношения, тогава трябва да правим това изключително с любов.

Да пристъпваме с любов

Считам го за най-добрата възможност да съхраним мира в един брак, когато разискваме различни теми с любов. В 1Петрово 4:8 четем, че любовта покрива множество грешки. С други думи: когато възникне спорна точка между мен и брачния ми партньор, тогава се погрижваме за това в частен разговор. Това ни помага да не издигаме между нас стени чрез нападки. Когато такива неща се разискват открито, това води само до смириване на партньора. В Матей 18:15 четем: “Ако ти съгреси брат ти, иди, покажи вината му между тебе и него самия.” Колко е валидно това за брачната двойка – та и ние бихме си пожелали същото, когато самите се провиним.

Помага и това – да поправяме с любов, като не забравяме, че самите ние имаме и правим грешки. Трябва да се смирим и да схванем, че без Божията благодат също бихме паднали в изкушението. С това разбиране можем действително да пристъпим кротко към нашия партньор или към

всеки друг човек, с когото сме в някакъв конфликт. Мотивът ни трябва да бъде, че онзи да вижда великата Божия любов, а не съсичането на личността.

Мъжът ми и аз се научихме първо да се молим и да чакаме Божието потвърждение относно необходимостта и момента, преди да разискваме някоя спорна точка. Ако след това вярваме, че Господ ни ръководи, започваме разговора с това да признаем собствената си вина със слабите места в нас. Тъй като вярвам, че Бог очаква това и понеже се обичаме един друг, тогава започваме да обсъждаме нещата, които ни създават проблеми. След това започваме да работим по този въпрос.

Смирение и любов изразяват един конфликт съвсем различно от това да застанем пред някого и с критично държание да представим списък с грешки на отсрещния.

Целта на смирената любов винаги е възстановяването на общението, на мира между брачните партньори, на желанието да видим Божиите пътища осъществени в неговия живот. Целта е да благословим партньора и да го направим подобен на Христос.

Да покажем Христовата любов

Библията нарича ставането едно на мъжа и жената една голяма тайна и оприличава брака като образ на Христос и църквата (Ефесяни 4:31,32). Оттук и една добра идея - винаги да се запитваме: Отразява ли общуването между мен и моя брачен партньор любовта, която Христос има към Неговата църква? Обичаме ли се един друг, съобразявайки се с протичането на деня и разпределението на времето на другия? Помагаме ли на партньора чрез информация да облекчим орга-

низирането на ежедневието? Изразява ли се Христовата любов в желанието просто да прекараме известно време заедно, да узнаем какво точно занимава партньора, да отворим един друг сърцето си? И показваме ли накрая един друг Христовата любов чрез начина, по който обсъждаме проблеми и грешки?

Твоят брак не трябва да бъде едно благословение само за вас двамата, но и за тези около вас. Бог желае да покаже чрез брака една картина на Неговата любов към хората. Начина, по който общуваме с души, действия и становища, представя пред погледа на хората около нас Божията любов. Ако научим Божия начин да се отнасяме един към друг, можем да покажем на много хора около нас една картина на Христовата любов.

Й. Майер

С няколко думи

Време е да спрем да искаме Бог да благослови това, което правим, и да започнем да правим това, което Бог благославя.

Не е нужно да гледате Бога през обстоятелствата; нужно е да гледате на обстоятелствата през Бога.

Най-важните следи, които оставяме в живота, са следите на любовта.

Дните ни са подараци от Бога. Но това, което правиш от тях, се показва любовта ти към Него.

Библията не ни е дадена, за да увеличим знанията си, а за да променим живота си.

Бог избира през какво да преминем. Ние избираме как да преминем.

Забелеваемостта от вирусни и инфекциозни заболявания продължава да бъде много висока, макар че фармацевтичната индустрия работи с пълна сила. Повечето традиционни лекарства само потискат симптомите на болестта. Те облекчават, но не лекуват. А подтискането на симптомите само удължава времето необходимо за оздравяване.

След като подобни лекарства не ни лекуват, как всъщност оздравяваме? Отговорът е вътре в нас и се нарича имунна система. Тя, а не лекарствата, се справя с повечето заболявания. От силата ѝ зависи дали и колко често ще боледуваме и колко бързо ще оздравеем. Различните фактори на имунната защита са нашата денонощна охрана срещу непрестанни “атаки” на болестотворни организми. А те освен че са много (вируси, бактерии, гъбички и др.), попадат в организма изключително лесно.

Нашата имунна система е ден и нощ на работа: непрекъснато е атакувана от болестотворни организми от околната среда. По правило ние не забелязваме нищо от това. Затова се грижи една сложна система, при което защитните клетки на белите кръвни телца, разтворими белтъци и органи образуват един тим. Участниците в “играта” могат да изпълняват заедно една “задача” или индивидуално да отиват “на работа”. При

това всички механизми са разумно свързани и си влияят един на друг. Към имунната система принадлежат тимусът и далакът като органи, както и тъкани като костен мозък, лимфни възли, сливици и лимфната тъкан на червата. Имуни клетки се намират в почти всички тъкани на тялото. Едно отслабване или дори един дефект в имунната система може да има тежки последици за тялото.

Към тялото има на разположение две различни защитни системи. Едната, така наречената неспецифична защита, има вече всяко новородено и се насочва веднага към един спектър от чужди тела. Другата – специфичната защита, която трябва тепърва да се обучава срещу кого трябва да се бори – след това обаче е много ефикасна.

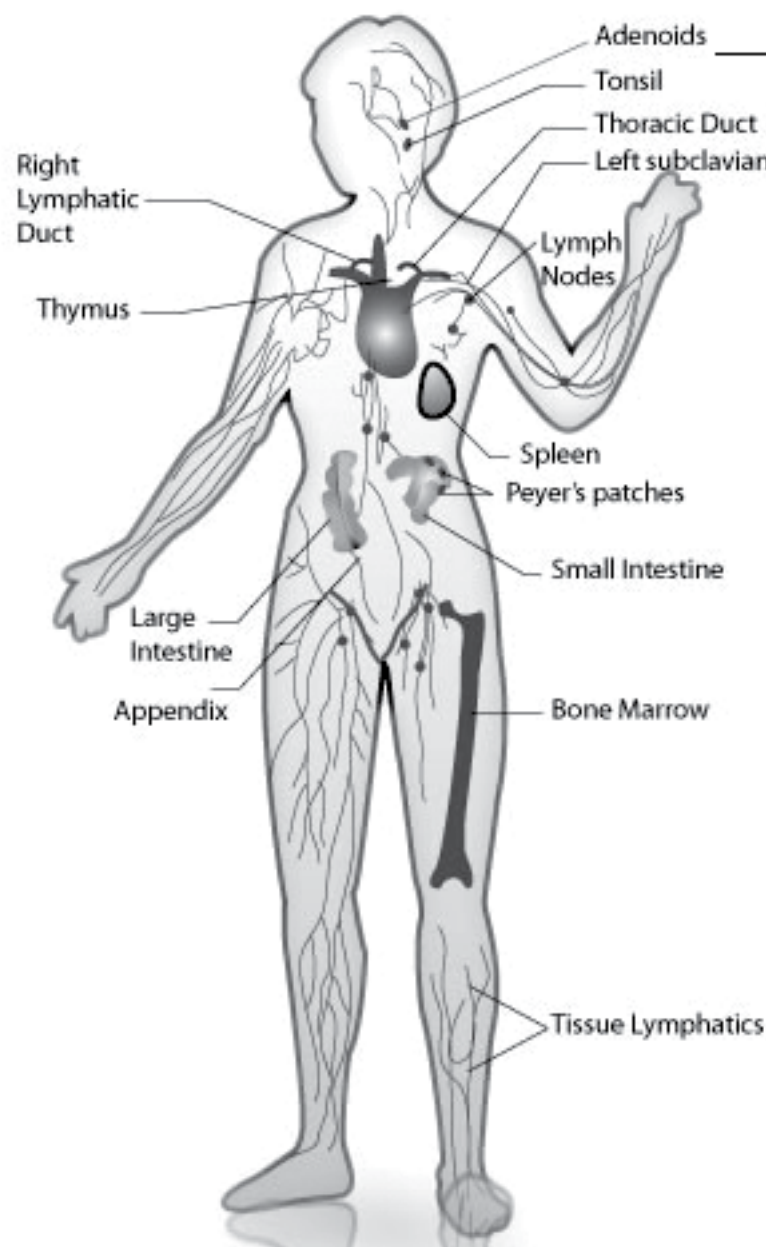
Неспецифичната имунна система – бързите генерали

Участниците в неспецифичната защита поемат острата, кризисната ситуация. Те не се церемонят много. Всичко чуждо се напада. Те разрушават нападатите от вируси клетки и туморни клетки, възпрепятстват възпаления, предпазват от вируси, като възпрепятстват протеинното им изграждане и забавят нарастването на клетките. Върховните командващи на неспецифичната имунна защита са белите кръвни телца или левкоцитите. Една важна група от тях са така наречените изяждащи клетки, наречени също фагоцити. Тази подгрупа на белите кръвни телца е в състояние

да разпознае като чужди определени структури по повърхността на възбудителя. Някои могат дори нещо повече: Те не само ликвидират нашествениците, но дават информация за врага (така наречените антигени) по-нататък и така подпомагат специфичната защита да “научи” белите. Понякога фагоцитите надхвърлят целта, като атакуват безобидни триви или хранителни продукти като опасни нашественици или отблъскват трансплантация като чуждо тяло.

Специфичната имунна защита: обучените специалисти

Тук главната отговорност поемат двама участници: имуноглоблин и лимфоцитите. Лимфоцитите са най-малките бели кръвни телца (левкоцити) и се образуват в костния мозък и в лимфатичните органи тимус, далак, сливици и в лимфните възли. Около 95% от лимфоцитите се натрупват там. При нужда може да се отдадат в кръвния поток. Различават се два вида лимфоцити: В-лимфоцити и Т-лимфоцити. Те имат различни места на образуване и различен вид. От двата подвида съществуват кратко живеещи лимфоцити, които са активни само 7 дни и дълго живеещи лимфоцити, които могат да изпълняват службата си 500 дни. Последните работят като “паметни клетки”. Те са в състояние да забележат причинителите на възникваща инфекция. При една нова инфекция те могат да реагират толкова по-бързо и по-ефективно. Лимфоцитите се подкрепят в тяхната работа от имуноглобулините.

Имунната система

като чужда или антиген, то се защитава от него с така наречените антитела, наречени на професионален език още имуноглобулини. Касае се за белтъчни вещества, които се образуват от имунната система. Те са, просто казано, в състояние да възпрат и унищожат чуждите тела. Това става по следния начин:

Всяка клетка съдържа химически маркери, наречени антигени. Тези антигени могат да се сравнят с лични документи. Ако имунната система “забележи” подозрителен субект (чужд антиген на вирус), тя първо “иска личните му документи”, за да се разбере въпросната клетка дали е собствена или “нашественик”. Раз-

познае ли се един антиген като чужд, имунните клетки произвеждат антитела, които подхождат точно за този антиген – като ключ към ключалка. Този комплекс антиген – антитяло се грижи за образуването на по-нататъшни белтъчни вещества. Това води до директно разрушаване на чуждата субстанция. Или: комплексът антиген – антитяло вика на помощ специализирани имунни клетки, че в организма се намира чуждо вещество. Тези специализирани клетки разрушават комплекса и го отстраняват от тялото.

Засилване на имунната система

Собствената защита на тялото е една високоэффективна система, но която може да покаже трайно отслаб-

ване. В детство имунната система не е още напълно развита. В старост тя запада, както и други органи, деградира, така че не може вече да функционира оптимално. Различни фактори могат както да отслабят, така и да засилят имунната система. И тъй като в съвременния начин на живот първите преобладават, трябва от една страна да ги сведем до минимум, а от друга – да подсилим имунната си система.

Фактори стресиращи имунната система

Наред с генетично обусловените и внесените отвън в нас фактори (например вредни вещества в околната среда), които отслабват имунната система, други разстройващи я фактори са “домашни”: продължителен стрес и преумора в работата, злоупотреба с напитки, алкохол (дори и в малки количества подтиква имунната система), тютюнопушене, прекаляването с кафето също трупва своите негативи, прекомерна употреба на силно действащи лекарствени средства, прекомерни слънчеви бани, едностранчиво и нередовно хранене и стремеж към високи спортни постижения – всички те преди всичко във взаимна комбинация могат да навредят трайно имунната система.

Отслабват я болести на обмяната на веществата, операции, лъчева терапия и някои силни лекарства. При хора, които вземат дълго време болкоуспокояващи лекарства, се възпрепятстват изработването на специални имунни клетки. Лекият вирус или настинка може да не отслаби имунната защита, а напротив. На този принцип действат повечето ваксини. Разбира се, това не означава да се разболявате, за да подсилите имунната си система. Всяко по-тежко и продължително заболяване отслабва съпротивителните ви сили.

Какво е състоянието на имунната ни система?

Как да разберем дали нашата имунна система функционира оптимално? Ако се чувствате жизнени и енергични значи всичко е наред. Но ако се чувствате отпаднали и не ви достигат сили, най-вероятно имунната ви защита е отслабнала. Хората с

отслабнала имунна система са особено предразположени към инфекции. Те имат често – три или повече пъти инфекции на година. Също и толкова често силно изразени болестни симптоми и се нуждаят от дълго време, докато оздравеят.

Така ще засилите имунната си система

Една добре функционираща телесна защита е решаваща за вашето здраве, защото без вашата имунна система всеки зачатък на болест, всеки вирус несмущаван може да разгръне разрушителното си действие.

Да се изгради трайна защитна сила е постоянна задача. Погрешно е да се вярва, че простуди могат да възникнат само във влажно, студено годишно време. Тъй като най-честите причинители на простудни заболявания, така наречените вируси не са се специализирали за едно или друго годишно време, може да се срещнат по всяко време.

Естествено, почивката и качествен и достатъчен сън имат благоприятен ефект върху имунната система. Ако за вас сънят е лукс, който рядко е достатъчен, учените са намерили решение – кратките дрямвания през деня. Две-три десетминутни дремки през първата половина на деня ще намалят до минимум негативните страни на недоспиването, стига да можете да си го позволите.

Слънчевата светлина също засилва имунната защита и то по няколко начина. Всички знаем, че ултравиолетовите лъчи убиват микробите. Умереното излагане на слънце повишава активността на белите кръвни клетки, а също заздравява кожата, която е бариера срещу нахлуващи микроби. Под въздействието на слънчевата светлина се синтезира също активен витамин D, който от своя страна помага за усвояването на калция от организма.

Умерената физическата активност, физическите упражнения и гимнастика засилват имунната система. Добра тренировка за вашата имунна система могат да бъдат и познатите възбудители на кръвообръщението – сауна,меняещи бани и студени душове.

Разнообразното и пълноценно

хранене е в основата на изграждането и поддържането на силна имунна система. Храната трябва да осигурява всички необходими макро- и микроелементи.

На първо място трябва достатъчно пълноценни белтъчини. Недостигът им, както и общото недохранване са основната причина за отслабена имунна система. Аминокиселините, от които са изградени белтъчините, взимат пряко участие в синтеза на имуноглобулините, които атакуват микробите и вирусите.

Омега 3 мастните киселини са известни със своя положителен ефект върху имунната система. Освен това те намаляват възпалителните процеси и увеличават дейността на белите кръвни телца. Има ги в орехите и лененото семе.

Да не се пренебрегва и силата на качествените въглехидрати. Те осигуряват енергия на мозъка и усиlena мускулна работа и предпазват белтъчините от изгарянето им за енергия. Но внимавайте с простите захари! Големите покачване на кръвната захар, което те предизвикват, дезактивира фагоцитите в продължение на часове. Приемането на достатъчно вода също е от съществено значение за правилното функциониране на имунната система.

Не на последно място храната трябва да е достатъчно балансирана, за да осигурява дневните нужди от витамини и минерали, най-вече А, В2, В6, В12, С, Е, желязо, цинк и селен.

Хранителни добавки и имуностимуланти

Много хранителни добавки се рекламират като повишаващи имунната защита на организма. Постоянно се тръби, че те са щит срещу свобод-

ните радикали, спрямо които имунната система води непрекъсната война, тъй като повреждат клетките ни.

Истината е, че липсата или недостигът на всеки един витамин или минерал ще отслаби имунната система, както ще създаде и други здравословни проблеми. Но дали приемът на повече витамини от необходимото ще засили имунния отговор е доста спорно. Въпреки това много хора се тъпчат с количества от тези антиоксиданти с точно такава надежда. И докато доскоро се смяташе, че високи дози витамин С са безопасни, едно ново изследване доказва, че при прекомерен прием той създава йонизирани молекули, които сами по себе си са свободни радикали. Да не говорим за останалите витамини и минерали, чието предозиране може да има още по-негативни последствия.

Често срещан съвет за подсилване на имунната система е да се приемат така наречените имуностимуланти, които са най-често на билкова основа. Истината е, че имунната система е прекалено сложна, за да се тъпчете с имуностимуланти без препоръката на компетентно лице. Първо, много малка част от имуностимулантите, продавани без рецепта оказват влияние на имунната защита на организма. В повечето случаи няма да има голям ефект или ще помогнат малко при настинка или грип. Но профилактичният им прием може да тласне имунната ви система към опасна свръхактивност с появата на алергии например.

Посягането към кафето или енергийните напитки е само временно решение да се почувствате по-добре. В дългосрочен план може да доведе до срив на имунната система, ако междувременно не се “презаредите” с това, от което наистина имате нужда – качествена храна, сън и почивка.

Грижата за здравето е най доброто лекарство.

Злоупотребяваме ли със законите на живота, налага се да плащаме - обикновено в “едри банкноти”.

Под крилото на Исус

Исусе, наш Спасителю Христе,
обичам Те. Когато бях дете
ръка в ръката с мама влизах там
смирено, кротък в Твоя храм

Но нямаше Те. От амвона
застинал поп като икона,
ромонеше припряно думи,
и аз ги слушах като глуми.

Почудих се защо размахва
кадилницата и тъй плахо
припява си, като че песен
над книга Божия надвесен.

Да, чудех се Исус къде е,
(та вместо Него поп да пее)
да ме поглава с поглед мило,
а не да люшка туй кандило.

Той - знаех колко ме обича -
нали е като мене тичал
и буйно, по детски е палувал;
и с обич майка си целувал;

и дядо си е уважавал,
и всеки срещнат поздравявал;
и всякога помагал вкъщи
доволен и не се е мръщил.

Попитах мама: “Где е Той?
Почива ли си във покой,
та вместо него поп говори?”
И мислих си какво да сторя.

Ушите ми нещат да слушат.
Застанах видно омърлушен.
Па в миг затропах със краката
и хукнах бързо към вратата.

Но мама ме догони и ме спря:
“Защо ме правиш, синко, тук за смях?
Исус отколе и при Бог в небето
и моли се за теб, детето,

че хем не знаеш, хем грешиш
и как ли ще те утешим?...
А сега за мен да се държиш
и към къщи да вървим.”

И тая вечер у дома
сред стаята си с мен сама
за Него всичко ми разкри
и нежно - нищичко не скри:

как Божии Син дошъл е на земята
и бебе се родил в обора;
умрял на кръст да заличи вината,
спасение предлага Той на всички хора.

Сега Исус е всякога над мене
при скърби, изпитания големи;
помага ми сам си да преодолеея
и болки, и страдания. Немея.

когато сторя грях. Неволно
аз падам на колене в изповед
с молитва, както ми е болно,
за прошка моля Го. И пак напред

поемам пътя в Неговата воля.
Спасението на души в неволя
зове ни братски да ги посетим
и с дружба, с обич да ги утешим.

Но пречки някога ме спъват,
обърква ме врагът жесток, зловещ.
Но трябва ли да се огъвам,
щом води ме в сърце Исус? И с чест

зова: “О, Боже, Татко, помогни!
Пази от смут и гордост, и злини,
и от самочувствие душата!”
Това е същност на борбата,

в която сам Исус на кръст умрял,
чрез Своята смърт смъртта е победил,
очистил ни от земен грях -
изкупил верни внуци и деди...

С кръвта Си път към Теб отворил, Боже,
и всякога душа спокойно може
в молитва смело да застане там
и тръпно да се моли в Твоя храм.

Затуй не влизам днес във храма тих.
От детството си “попа” опростих;
и свещ на мъртвите не паля,
икони с погледи не галя,

че мъртвите за Бога са в покой;
телата спят си - всеки в гроба свой...
А ние живите Го чакаме.
Търпим и без да се оплакваме.

Да светим с Неговата правда свята!
И с Неговата обич да говорим:
“Отново Той ще дойде на земята!”
Очакваме Го с радост и се молим.

Христо Пописаков

Спасената Библия

Днес всяко семейство може да притежава една или повече библии. Но това не е било винаги така. Имало е време, когато е имало само малко библии и те са били така скъпи, че само най-богатите хора можели да си я купят. След това е имало друго време, когато наистина е имало библии, но всеки, който е притежавал дори една и я четял, се наказвал тежко. Понякога е трябвало да заплати за това с живота си. За това време искаме да чуем сега една история.

Било е през 1555 г. през време на управлението на кралица Мария, Кървавата. Тогава в едно село в Англия живеел един ковач. Той живеел с 15-годишната си дъщеря в една разположена настрана къщичка. Зад нея се намирала малка градина, а пред нея една втора, неугледна къщичка, ковачницата. Това работно помещение на ковача имало освен голямата врата, която излизала на пътя, но и един друг, малък вход, един отвор в задната стена, който бил закрит с малка дъска, която лесно можело да се махне. Пред този отвор обикновено се провирала Алис, дъщеричката на ковача, когато потърсвала баща си на работата.

Един ден тя отново отишла по този път тихо при ковача, без баща ѝ да забележи това. Видяла как баща ѝ чукал с едно парче желязо върху голямата греда, която в ъгъла на работилницата минавала от едната стена към

другата. Докато чукал, изведнъж от гредата паднало едно парче дърво и на това място се видяла вдлъбнатина. В нея ковачът поставил една черна, подвързана с кожа книга, а след това отново затворил отвора с парчето дърво. Направил това така грижливо, че и остро око не би могло лесно да предположи, че там е скривалище. Когато ковачът се обърнал и съзрял дъщеря си, той се стреснал.

“Видя ли какво направих?” – попитал той. “Ти постави святата книга в гредата, татко. Това действително е отлично скривалище. Никой войник и никой свещеник не може да намери Библията.” “Ах, щеше да бъде по-добре, мило дете, ако ти не знаеш за това скривалище. Това че знаеш, може лесно да те доведе в опасност. За всеки случай на никой не трябва да издаваш което току що видя. Когато нашият добър проповедник Стоу забягна в чужбина поради преследването на кралицата, тогава ми предаде святата библейска книга и аз му обещах да се грижа за нея като за собствения си живот. И оттогава, както знаеш, всички библии по заповед на кралицата бяха издирени и изгорени, и който още притежава тази книга или я чете, го заплашва строго наказание. Нашата Библия е до морето единствената, която е запазена. Затова тя е по-ценна от всички украшения на короната. Ти си на 15 години, Алис, достатъчно голяма, за да разбереш, че се касае за нещо голямо, важно.”

“Не бой се, татко, - отвърнала

Алис с твърд глас никога ни най-малко няма да издам.” Но докато казвала това, лицето ѝ станало снежно бяло. Тя знаела добре какво означавало обещанието и какво можело да донесе след себе си.

По времето, когато се случило това, често идвал в околността в Харант един свещеник, за да проведе литургия и отново да спечели хората за римската църква. Но тъй като всичките хора в селото били протестанти и искали да останат такива, църквата му винаги била празна. Той започнал да шпионира хората и тяхното поведение и правил това, докато с достатъчна увереност заявил, че в селото се намира Библия. А тази Библия можело да бъде притежание само на ковача, та нали той единствен в селото можел да чете.

Свещеникът се опитвал да получи Библията, но всички издирвания останали безуспешни. Тогава отправил до властите обвинение срещу жителите на селото. Последствията от това били, че един ден кралски офицер с шест войника пристигнали в селото. Ковачът тъкмо отсъствал през този ден. Водачът на конната група поискал от жителите на селото да предадат Библията, но всеки заявил, че не притежава такава книга. След това войниците претърсили всички къщи от горе до долу и заявили, че ако книгата не излезе наяве, цялото село ще бъде изгорено. Но

Продължава на стр. 28

БИБЛИЯТА за ИКОНОПОЧИТАНЕТО

Как да се отнасяме към иконите? Какво казва за това Библията?

Както потвърждава Библията, богослуженията на древните поклонници на единствения жив Бог са се извършвали без Негово видимо изображение. Адам и Ева, Каин и Авел не са използвали за това скулптори или картини. Авраам и неговите потомци принасяха жертви на живия Бог на олтари от неодялани камъни под открито небе и наред с жертвениците не е имало никакво изображение на Бога. Достоверно е известно, че нито жертвата, нито жертвеникът са били обект на поклонение. Жертвените животни, умирайки за греха на човека, са сочили на идващия Месия – Исус Христос.

Втората заповед от Изход 20:4,5 гласи: “Не си прави кумир или каквото и да било подобно нещо, което е на небето горе, или което е на зе-

мята долу, или което е във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят. В библейската книга Второзаконие се дава следното обяснение на тази заповед: “Прочее, внимавайте добре на себе си (защото в деня, когато Господ ви говори на Хорив изсред огъня вие не видяхте никакъв образ), да не би да се развратите и си направите идол, подобен на някой образ, подобие на мъж или жена, подобие на някое животно, което е на земята, подобие на някоя крилата птица, която лети на небето, подобие на нещо, което пълзи по земята, подобие на някоя риба, която е във водите под земята; и да не би като повдигаш очи към небето и видиш слънцето и луната, звездите и

цялото небесно множество, да се машиш, та да им се кланяш и да служиш на тях, които Господ твоят Бог разпредели на всички народи под цялото небе.” (Второз. 4:15-19)

Чрез тази заповед Господ ясно изрази Своето отношение към битувачата през всички времена погрешна религиозна практика, но не към изобразителното изкуство. Бог не е против живописата, фотографиите. Той желае да запази хората от грешното и гибелно създаване на кумири от хора, животни, изображения.

Защо Господ е забранил да се правят Негови изображения в това време, когато всичките езически светилища в Египет, Вавилон, Гърция и Рим имали ръкотворени изображения на богове?

Работата е там, че взаимоотношенията между Бог и човека са уникални. Принципиалното различие на библейската религия от езичеството се заключава в общението на живия и личностен Бог с живия и личностен човек. Нищо не може да стои между Бог и човека. “Да няма у тебе други богове пред лицето Ми!” Бог е невидим. Той стои над цялата природа и човек може да се покланя само пред Бога. Целият сътворен свят не трябва да му се намесва в това. Нито луната, нито звездите, нито слънцето, нито всичките световни стихии, взети заедно, не могат ни най-малко да заменят Бога, тъй като Бог е превъзвишен над всичко.

А как е със светилището, построено в старозаветното време за поклонение на Бога? Нали в него имаше изображения?

В светилището нямаше нито едно изображение на Бога. Разрешавало се е да се поставят и изобразят в храма само херувими, това, което прославя Бога, но не е самият Бог. Но никъде в Библията не четем, че левитите, старозаветните свещеници, са отдавали религиозно поклонение на херувимите.

Когато Христос, образ на невидимия Бог, прие човешко естество, хората Го видяха, докосваха се до Него, общуваха с Него. Има мнение, че след като хората видели Бог Отец чрез Исус Христос, станало възможно да правят изображения на Бога и да Му се покланят чрез тях. Така ли е?

Евангелието разказва за живо-

та и службата на Христос, цитира Негови думи, пряка реч. Но няма да намерите нито едно описание на Неговата външност. И не поради това, че евангелистите не са могли да сторят това или че някой им е забранил. Христос, бидейки истинен Бог, живя в плът на нашата земя и за най-главно в Своята мисия беше Си поставил за цел да разкрие на хората Бог Отец посредством Своите дела, живот и смърт. Той искаше да спаси грешния човек от гибел посредством изкуплението. Това е благата вест! В евангелието няма и намек за това какъв е бил Христос на ръст, цвета на косата Му и очите Му. Дори такова описание не би било нарушение на която и да е заповед. Например за цар Саул се казва, че бил много висок на ръст, а за Давид – че бил светло рус. За Авесалом узнаваме, че притежавал прекрасна коса, а за Сара, жената на Авраам, четем, че била много красива. Външността на Рахил и на Лия също е подробно описана в книгата Битие. Но не намираме словесен портрет на Този, за Когото писаха всички пророци и евангелисти. Апостолите също мълчат по това.

Исус призовава Своите ученици и последователи през всички времена: “Идете и научете всички народи и кръщавайте ги в името на Отец и Сина, и Святия Дух, като ги учите да спазват всичко, което съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършена на света” (Мат. 28:20). Върху това се концентрира вниманието на учениците!

Ако беше необходимо да се по-

кланят на Бога посредством изображения, то втората заповед на Божия закон щеше да бъде отменена. Но Христос каза: “Не мислете, че съм дошъл да разруша закона или проците. Не съм дошъл да разруша, но да изпълня” (Мат. 5:17). Отсъствието на описание на външността на Исус Христос в книгите на Новия завет още веднъж подчертава непроменимостта на Божиите заповеди.

Ако Бог искаше да Му се покланяме чрез Негови изображения, значи,

Икони с “образа на Христос” (!?)
Вие бихте ли желали да бъдете изобразени по този начин? - Едва ли. Как тогава гледа на това Божият Син?

че не Му е до нас. И ако Бог действително се опитва да компенсира Своего отсъствие в нашия живот макар и с много красиви изображения, създадени от ръцете на Неговите поклонници, това означава, че ние, земните жители, сме космически сираци. Кой ще вземе да целува fotografia на любимия вместо него, когато той е до него? Така и молейки се на иконите, човек съзнателно се отказва от Неговото живо присъствие. Но Христос казва в евангелието, че Той е с тези, които То търсят: “Ето, стоя на вратата и хлопам” (Откр. 3:20). “Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века.” (Мат. 18:20). Накрая, това присъствие на невидимия Христос се възприема само с духовния взор, с вяра в Неговото реално присъствие.

Но читателят на Божието Слово няма не прилича на човек, получил писмо от далечна страна, написано много отдавна? Едва ли някой ще чете писмото на друг, когато той е до него.

Бог е до нас, но Той ни е повелил да четем Божието Слово – Библията, защото “блажен, който прочита и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него” (Откр. 1:3). “Който чете, нека разбира.” (Мат. 24:15) Бог съветва: “Внимавай на себе си и на поучението си, постоянно в това” (1Тим. 4:16). Четенето на Писанията – това е точният, прокаран от Бога път, по който Той сам е повелил да ходят вярващите през всички векове. Кои сме ние, та да спорим с Бога? Той е

утвърдил Своего Слово, а не икони, като критерий за истина. Четенето на Писанието и моленето пред икона са различни неща! Понеже в първия случай има Божия повеля да се постъпва така, а във втория – остава в сила Неговото повеление да не се прави така. Ето защо не можем да се съгласим с известното твърдение, че иконите са своего рода “библия за неграмотни”, която помага да се запознаят с Бога простите хора.

Покланяли ли са се на икони Христовите ученици и как да се отнасяме към различните изображения на Христос в религиозната литература?

Днес можем да видим изображения на Христос в книги, филми, на чаши за пиене, на фланелки, на етикети... Но всичко това е само представа на конкретния художник за Него, илюстрираща литературно произведение или украсяваща каквото и да било изделие и поради това няма никакъв смисъл да се покланяме на тези изображения, както и да ги почитаме, обръщайки се чрез тях към Бога.

Що се касае до учениците, то възкръсналият Христос няколко пъти им се яви до възнасянето на небето. При това учениците Го познаха не

веднага, но едва след като започна да говори или да извърши някакви действия. В утрото на възкресението Христос се яви на Мария Магдалина и не беше познат от нея. Но едва започна да говори с нея, назовавайки я по име, жената с радост Го позна (Йоан 20:14-16). Така стана и с учениците, отиващи към Емаус (Лука 24:16-31), и на Галилейското езеро (Йоан 21:4-7), и накрая, когато Той се яви на 500-те ученика в Галилея. Навсякъде картината е една: едни радостно Го приветстват, други се съмняват, така и без да Го познаят (Мат. 28:17).

Защо възкръсналият Исус не искаше учениците Му да запомнят как е изглеждал и да предадат на други описание на външния Му вид? Защо Той така често остава непознат на тях? Защо предпочита да се явява в друг образ” (Марк 16:12)? Нима не искаше те да повярват в реалността на Неговото възкресение? Причината е, че Христос утвърждава преимуществото на врата пред виждането, пред чувствените възприемания на Неговия образ. Исус каза на това: “Ти повярва, понеже Ме видя. Блажени, които вярват без да видят” (Йоан 20:29). Поради това и Христовите апос-

толи и Неговите ученици в своите евангелия и послания нищо не говорят по повод външния образ на Христос или за това, че хората са почитали Господния гроб, превръщали в светиня яслите и пелените на Исус или други предмети на всекидневната Му употреба. Нима достоверно знаещите всичко свързано с живота и смъртта на Христос не би следвало да съхранят тези реликви и сами да покажат с пример особена почит към тях?! Не би ли следвало да се събират за молитва на святите места – на Голгота или на Господния гроб в градината на Йосиф? Нима тези материални свидетелства не биха направили поведетата им много по-убедителна? Но виждаме, че апостолите и евангелистите основават проповедта си само на Божието Слово, десетте заповеди, на учението на Исус Христос. Те не се нуждаеха от изображения на Исус за общуване с Него; достатъчно беше само вярата. И тази вяра преместваше планини от духовно невежество, вършеше чудеса на изцеления, обръщаше към Христос хиляди.

И така убедихме се, че Библията не учи да се покланяме на Бога посредством изображения.

Р. Волкославский

(Продължение от стр. 25)

на свещеника, който бил там, това не се понравилось. Ако цялото село бъде изгорено, той завинаги не можел да се надява на завръщане.

“Оставете другите къщи на мира – казал той на войниците. – Библията може да бъде само в дома на ковача.”

Било вече късно и войниците бързали да се върнат. Тогава те решили да направят кратък процес и без губене на време да запалят двете бедни постройките, жилището и ковачницата. По този начин унищожението на Библията било напълно сигурно.

При приближаването на групата войници към къщата на баща й, обхваната от страх Алис избягала. Тя се страхувала, че от нея ще искат да изкаже къде е скривалището на Библията. На известно разстояние от дома тя се скрила в един храсталак. Нощта вече била настъпила. Изведнъж Алис видяла небето да се покрива с огнена червенина. Тя идвала откъм къщата на баща й, която била в пламъци. Този миг направил от немощното момиче една героиня. В този момент тя забравила за всякаква опасност, мислейки си: “Аз трябва да спася скъпоценната книга, Библията, на всяка цена!” Светкавично Алис избързала към бащината къща. Войниците били напълно заети да трупат слама около двете постройките. Така те не забелязали слабата фигура, която подобно на сянка се промъкнала между

малката къщичка и ковачницата, чийто покрив вече силно горял. Със смела решителност момичето се вмъкнало през така често използвания отвор в ковачницата. Тогава се намерила всред дим, който още при първата крачка заплашвал да я задуши, а от всички страни я обгръщали пламъците, подпалили роклята и косите й, обгаряли лицето и ръцете й. Но тя си проправила път до скривалището, сграбчила книгата и побягнала с нея навън. При владеещия мрак, който пламъците не могли напълно да осветят, тя не видяла никого. Побързала към малката градина зад къщата и, почти задушена от вдишания дим, паднала сред няколко растения на земята под силните болки от раните й от огъня.

Но с това Библията не била още на сигурно място. Алис я загърнала във вълнената си долна дреха. След това изкопала под една зелка с големи листа дупка в земята и там скрила съкровището си. След това допълзала до кладенеца пред градината и тук един час по-късно завръщащият се баща я намерил почти в безсъзнание от преживения страх и болките.

Спасената от нея геройски Библия оттогава завинаги останала в семейството.

Правнучката на Алис я взела със себе си като скъпа семейна реликва, когато около 80 години след това събитие се изселила с мъжа си в Америка.

ВЕЛИК Е ТВОРЕЦЪТ

Крила на пеперуди с “портрети” – невероятно, но факт

Едно от най-изумителните чудеса в творението е пестратата пеперуда паунови очи (Ginania maja), обитаваща в Южна Африка. Когато крилата на тази пеперуда се разперят, натъкваме се на изображение... муцуна на млекопитаещо животно. По шателността на изображението тези пеперуди превъзхождат всички останали. Невероятно, но са изобразени дори малки детайли, включително очертание на края на носа и блясъка на гледашо око.

Не по-малко удивителна е пеперудата пауново око Атлас – гигантска пеперуда с размах на крилето до 30 см. (рис. 1 - с прибрани криле, рис. 2 - с разперени криле). Тези пеперуди обитават на територията на Южна и Югоизточна Азия. Поразително е това, че на крилата на тази пеперуда се намира точното изображение на змии (За съжаление черно-бялата снимка не може да предаде така хубаво изображението - Б. Р.). Фактически това са две еднакви и симетрични рисунки на кобри. Тези изображения служат на пеперудата като мощно оръжие. Тя ги използва за сплашване на хищниците. Но откъде в тази пеперуда на крилата й “портрети”?

Когато някои пеперуди разперят крила, виждаме две очи, с всичката им симетрия и детайли. Тези очи са повече от достатъчно за убеждаване на враговете в това, че това, което наблюдавате все пак не е пеперуда. Изображението е толкова идеално с неговите ярки очи, черти на лице, намръщени вежди, уста и нос, че общата картина изглежда достатъчно обезкуражаваща за болшинството врагове на тази пеперуда.

Някои пеперуди имат изображение на очи, които по цвят и дизайн приличат на очите на сова. Обърнете

внимание на детайлите на рисунка, на симетрията на елементите, успоредността на кръговете и даже вярното изображение на анатомията!!! Можете ли да нарисувате с молив изображение с такова качество? Едва ли, ако нямате художествени умения. Но колко повече това не е по силата на природни неуправляеми процеси! Представете си, че влизате в ново за вас помещение и видите висещ на стената портрет на човек. Бихте ли повярвали някога, че този портрет е възникнал в резултат на природни процеси, а не че е творба на разумен художник? НИКОГА! Дори ако никога не сте виждали художника.

Изявления за това, че тези из-

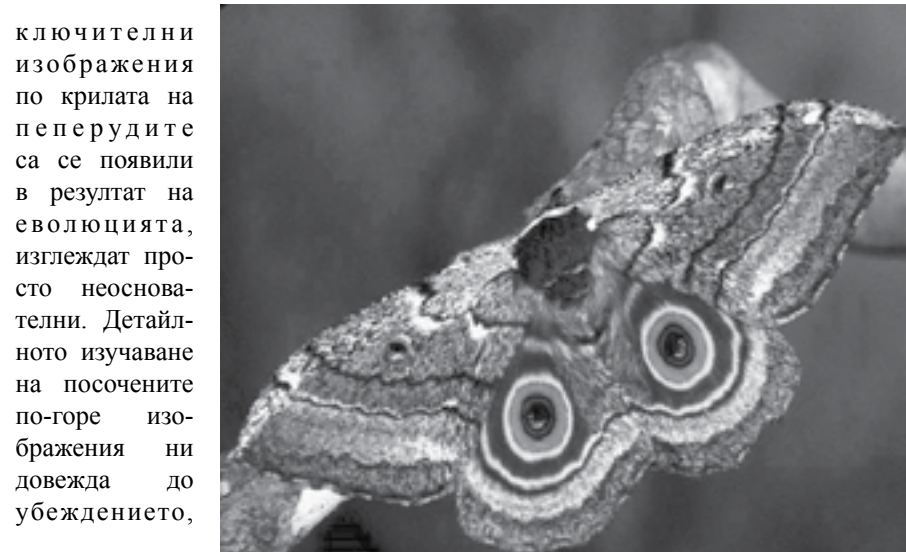
че тези изображения не биха могли да бъдат образувани чрез случайни мутации на пеперудите.

Не само че никой никога не е наблюдавал, че природни процеси са създали симетрични “портрети”, но очевидно е, че за това е необходим разум. Може ли случайността да създава сложна симетрия? Може ли случай да формира същите цветове и строеж на две различни места? Определено НЕ. Подобно твърдение би било ненаучно и лишено от всякакъв смисъл.

Дизайнът на тези изображения е закодиран в генетическата информация на ДНК на пеперудите. Но как е попаднала тук тази информация? Представете си, че сте открили изо-

бражението на вашето лице върху крилата на пеперуди. Какво ще си помислите? Навярно за това така се е получило то там.

Еволюционистите дори не се опитват

(и информацията в ДНК) определено е запознат с другите създания в природата и с това как изглеждат те! Тук очевидно присъства над природен свръхестествен Създател, притежаващ висш разум!

Всичките тези пеперуди са живи свидетели на чудесния Божи замисъл. Фактически всички пеперуди громко “крещят” със своите рисунки: “СЪТВОРЕНИЕ”!

Поразява също това колко удивителен е нашият Бог. Помислете за това – Той е поместил “портретите” върху крилата на насекомите! Изображения на създания, които сами по себе си нямат никакво отношение към тези летци. И сега тези пеперуди летят с рисунки, които се явяват не само средство за защита на тях, но и признаци на Неговия разум за хората. “Понеже от създанието на това, което е невидимо у Него, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така щото човечите остават без извинение.” (Римл. 1:20)

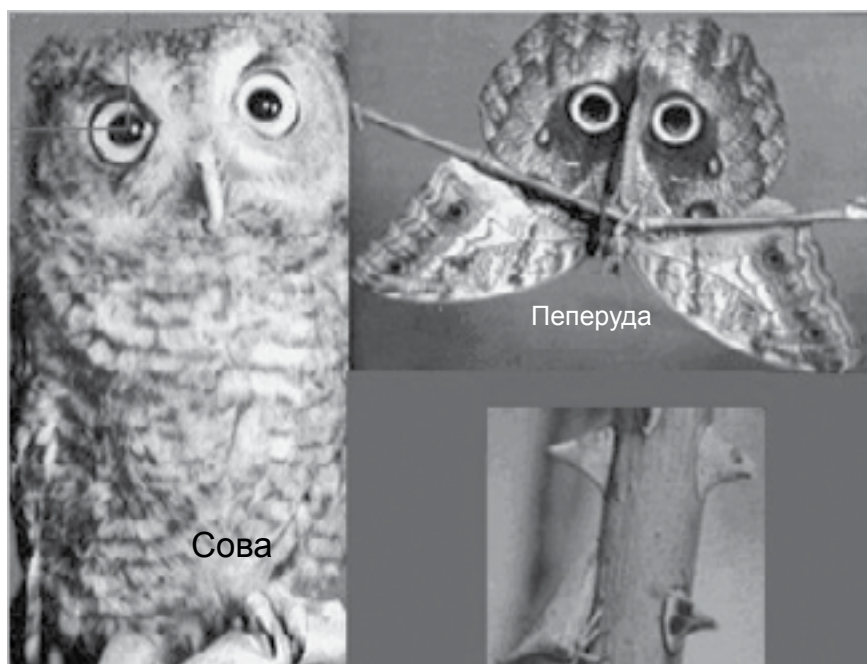
Те се явяват определено от Бога подсказвания за Неговия разум, творчество и сътворение на света. Те говорят: “Спрете се и разгледайте чудните и ясни признаци на Божия замисъл – те са навсякъде около вас, дори във вид на “портрети”.

Нима това не е удивително? Действително, имащите очи да видят!

да обяснят тези факти, но просто вярват, че това е произлязло някак посредством случайни мутации и отбор – при което случайните процеси са били длъжни да направят това стотици пъти у стотици различни пеперуди, така както рисунките и изображенията във всяка пеперуда са различни! Каква вяра!!!

Но замислете се над това: нима на мутациите им е известно как изглежда кобрата, совата, млекопитаещите животни и т. н.? За това е необходим разум!!! У случайните природни събития (мутации и отбор. Няма разум, за да знаят всичко това чак до най-малките детайли. Авторът на тези изображения върху крилата на пеперудите

Ти, Който слушаш молитва, при Тебе ще идва всяка твар. (Псалм 65:2)

Ти, Който можеш всичко
и грижиш се безспир
за мъничките птички
и целия земен мир.

О, Боже, бди над мене
от Твоя слънчев свод,
прати ми благословение
над моя млад живот!